MLADIKA

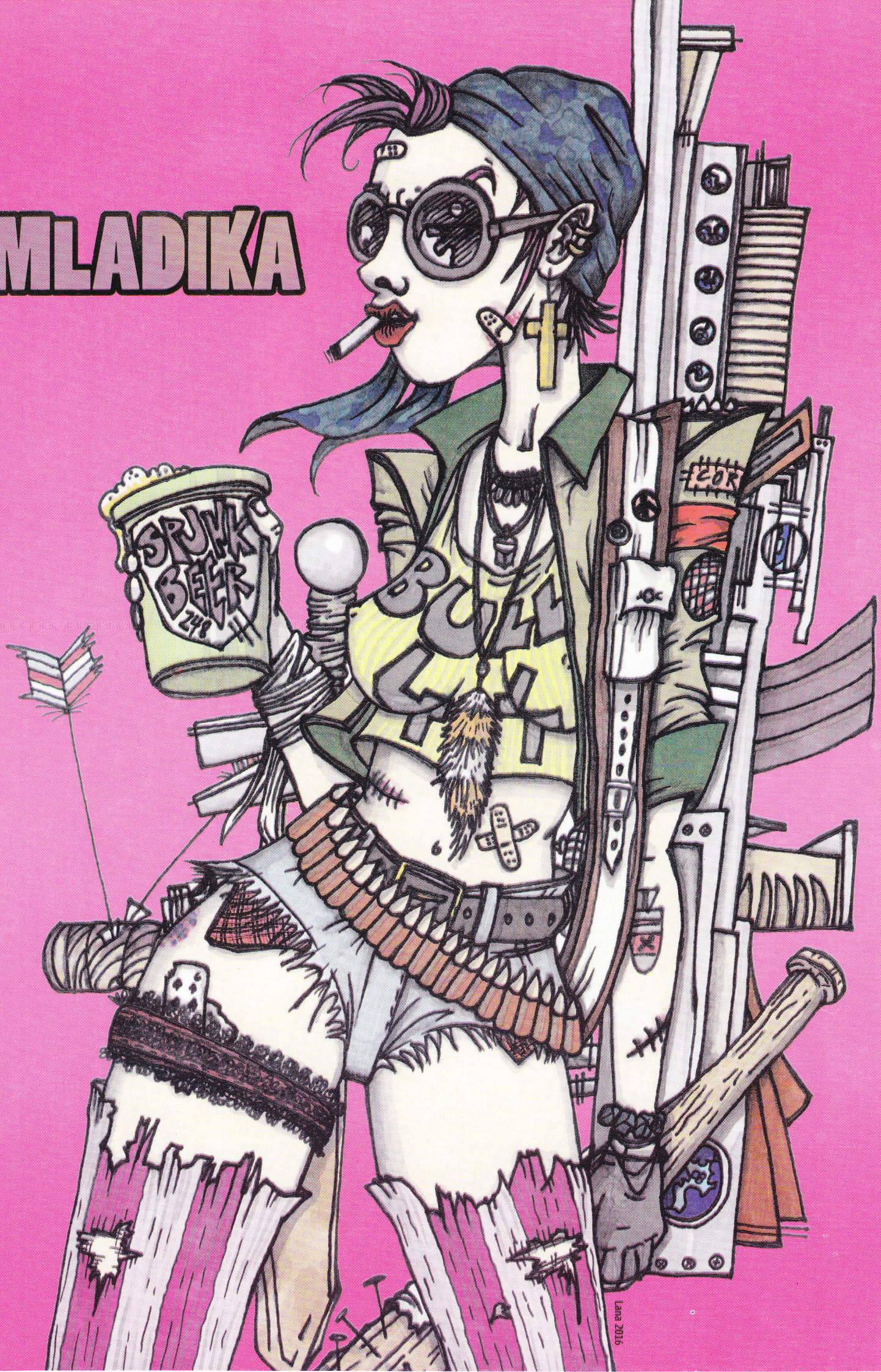

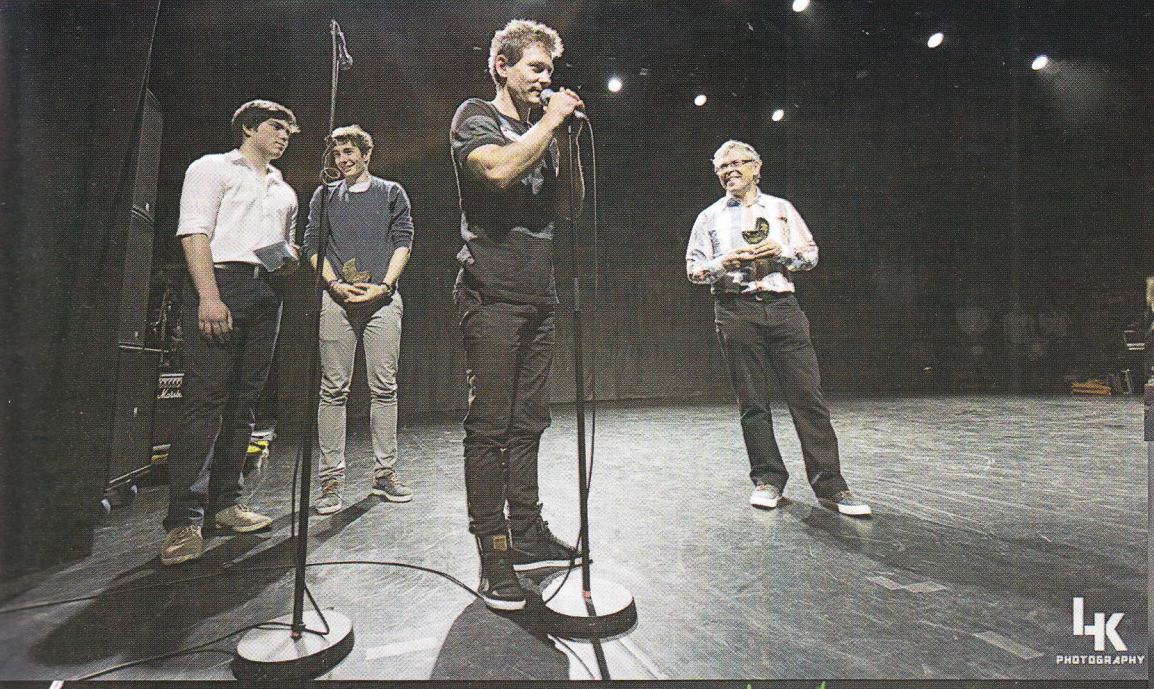
4K
PHOTOGRAPHY

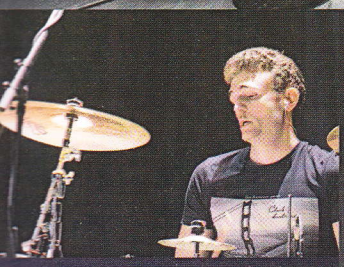

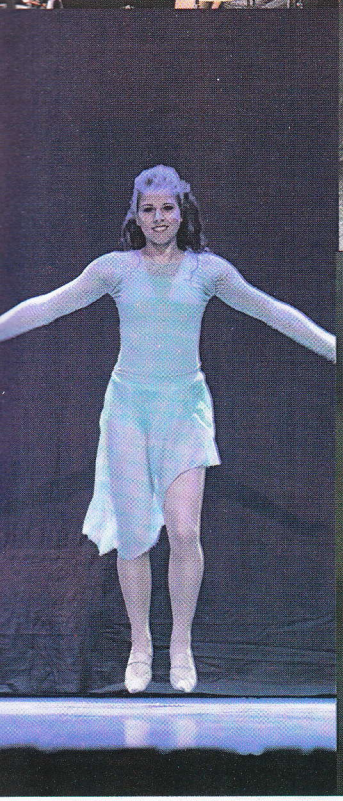

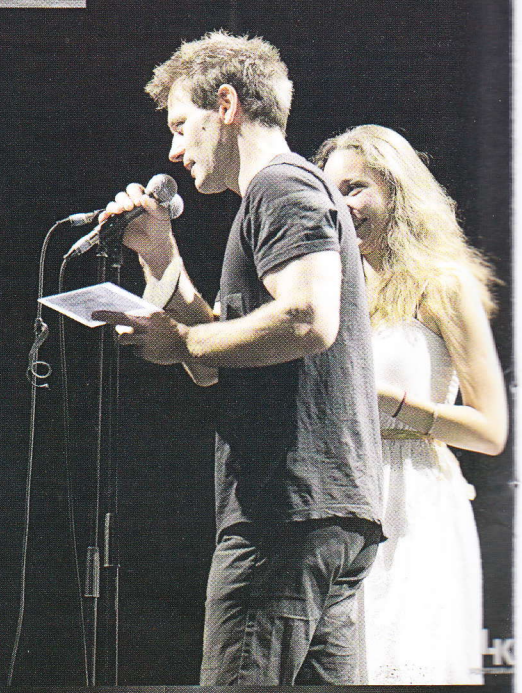

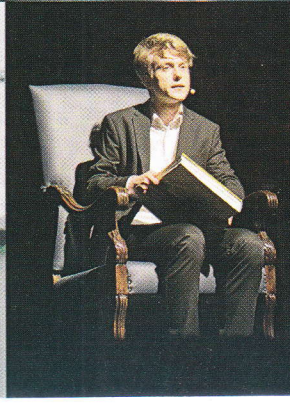

Ko takole pišem in razmišljam, s čim bi vas, dragi ledinci, navdihnila v tem uvodniku, mi ne gre iz glave pesem, ki pravi: »Ko si majhen, čas prav nalašč zaostaja, ne pusti ti biti velik, je kot počasen vlak brez kraja. Ko odrasteš, čas vsako uro prehiteva – droben pesek, ki uhaja skozi jutro v predvečerje dneva.« Vem, da je pred menoj še celo življenje, a kdaj zares prestopiš zabrisano mejo med mladostjo in odraslostjo? Meni čas že v teh letih kot droben pesek polzi med prsti, kaj šele bo? Ne morem verjeti, da (če bo vse po sreči) preživljam zadnje šolsko leto na Ledini, vendar se vseeno zdi, kot bi bilo včeraj, ko sem prvič prestopila prag Ledine in postala del njene čudovite zgodbe.

Pred mano je zadnje leto v gimnaziji in čutim, da ga moram kar najbolje izkoristiti. Poleg tega, da bom dobršen del svojega časa posvetila učenju in pripravi na prihajajoči zrelostni izpit, se mi zdi pomembno, da si vzamem čas tudi za prijatelje in stvari, ki me veselijo.

Nas, ustvarjalce Mladike, poleg vseh drugih stvari veseli tudi pisanje, pisanje za vas, ledince. V tokratni številki si tako lahko preberete nekaj o prihajajočih volitvah, ki se bodo kmalu odvijale čez lužo, pa intervju z novim predsednikom dijaške skupnosti, pripravili pa smo tudi članek o novem šolskem logu. Resnično upam, da bo v tej Mladiki vsak našel kaj zase ali pa se morda opazil na kakšni fotografiji.

Nina

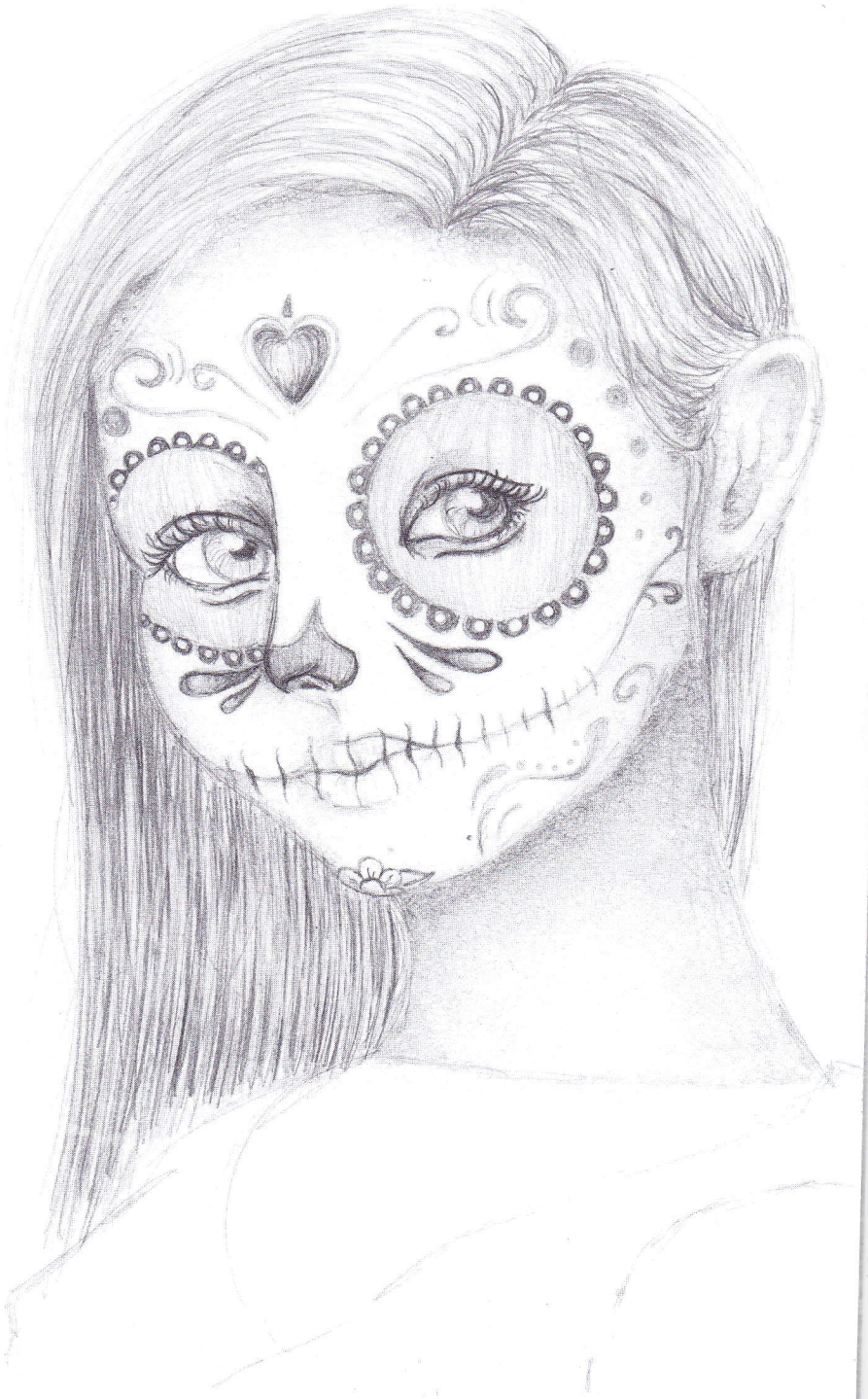

MLADIKA, GLASILO DIJAKOV GIMNAZIJE LEDINA | ŠTEVILKA 1, LETO 2016/17, LETNIK 48 | ISSN C503-5473
Urednica: Nina Oražem | **Naslovnica:** Lana Janežič | **Ilustracije:** Alja Kregar, Sara Redžić | **Jezikovni pregled:** Mojca Lotrič, Nina Prešern | **Uredništvo:** Hana Barši Palmić, Elektra Lavrič, Urša Majcen, Nina Oražem, Nina Rems, Maja Repenšek, Kristjan Sedej, Daša Škof, Tesa Julija Zver, Lora Zver | **Foto:** Luka Kotnik, Loti Rajič, Filip Živkovič | **Mentorica:** Mojca Lotrič | **Tisk:** Nagode & co. | **Naklada:** 400 izvodov
Fotografije na notranji strani ovitka so s prireditve Vugi 2016.

MARTIN MOLK (1. c)

STAROST: 15

NAJLJUBŠI PROFESOR: Ruben Belina

NAJLJUBŠI FILM: Forrest Gump

NE PRENESEM: poškodb

BREZ INTERNETA BI: si našel sogovorca

NA AVTOBUSU POSLUŠAM: electro house

KAKŠNE PUNCE SO TI VŠEČ: sproščene, prijazne, lušne

»STOP WHISHING. START DOING.«

LARA ŽITKO (1. c)

STAROST: 14

NAJLJUBŠA PROFESORICA: Marjetka Kozmus

NAJLJUBŠI FILM: The Hunger Games

NE PRENESEM: pajkov, budilke

BREZ INTERNETA BI: lahko preživela

NA AVTOBUSU POSLUŠAM: pop, Fall Out Boy

KAKŠNI FANTJE SO TI VŠEČ: visoki, temnolasi, zabavni, prijazni

»BE FREE.«

ARNE BOŠTJANČIČ (1. b)

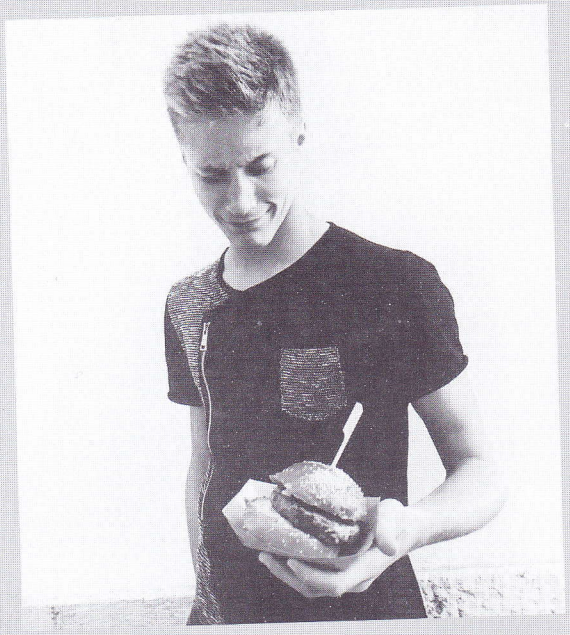

STAROST: 15

NAJLJUBŠA PROFESORICA: Lea Nemec

NAJLJUBŠI FILM: Deadpool

NE PRENESEM: marsikaj prenesem, sem zelo trpežen

BREZ INTERNETA BI: kaj je to internet?

NA AVTOBUSU POSLUŠAM: pogovore starejših gospa

KAKŠNE PUNCE SO TI VŠEČ: prijetne

»WHEN LIFE KNOCKS YOU DOWN, SLOWLY GET BACK UP AND SAY: YOU PUNCH LIKE A BITCH!«

LARA KRANJČIČ (2. d)

STAROST: 16

NAJLJUBŠA PROFESORICA: Lea Nemec

NAJLJUBŠI FILM: The Best of Me

NE PRENESEM: kač, golobov in laganja

BREZ INTERNETA BI: poskušala bit več časa s frendi in drugimi ljudmi

NA AVTOBUSU POSLUŠAM: pogovore ljudi

KAKŠNI FANTJE SO TI VŠEČ: zabavni, komunikativni in skrbni

»IF YOU CAN DREAM IT, YOU CAN DO IT.«

LINA SAJE (2. e)

STAROST: 16

NAJLJUBŠA PROFESORICA: Veronika Babič

NAJLJUBŠI FILM: ne gledam filmov, haha

NE PRENESEM: laži

BREZ INTERNETA BI: umrla

NA AVTOBUSU POSLUŠAM: glasbo (balkan)

KAKŠNI FANTJE SO TI VŠEČ: taki, kot je on ;)

»WORK HARD SO YOU CAN SHOP HARDER.«

BRIN SMOLE (2. g)

STAROST: 16

NAJLJUBŠI PROFESOR: Ruben Belina

NAJLJUBŠI FILM: vsi od Jackieja Chana

NE PRENESEM: /

BREZ INTERNETA BI: igral fuzbal

NA AVTOBUSU POSLUŠAM: Seleno Gomez

KAKŠNE PUNCE SO TI VŠEČ: z blond lasmi

»PAPRIKE SE FILA, DOKLER SO MLADE.«

TINA CAJNKAR (3. g)

STAROST: 17

NAJLJUBŠI PROFESOR: Aleš Iršič

NAJLJUBŠI FILM: Sinister 1, 2

NE PRENESEM: neodločnosti

BREZ INTERNETA BI: živela prosto kot ptica na veji

NA AVTOBUSU POSLUŠAM: Lucijino čvekanje

KAKŠNI FANTJE SO TI VŠEČ: lep nasmeh, huda postava, odločen, Domžalčan <3

LANA GARIN (3. e)

STAROST: 17

NAJLJUBŠA PROFESORICA: Marjetka Kozmus

NAJLJUBŠI FILM: Harry Potter

NE PRENESEM: fizike

BREZ INTERNETA BI: se več učila

NA AVTOBUSU POSLUŠAM: spim

KAKŠNI FANTJE SO TI VŠEČ: prijazni

»LIFE ISN'T ABOUT FINDING YOURSELF. LIFE IS ABOUT CREATING YOURSELF.«

»IF EVERY-DAY'S A GIFT, I'D LIKE TO KNOW WHERE I CAN RETURN MONDAYS.

JAN KLADNIK (3. g)

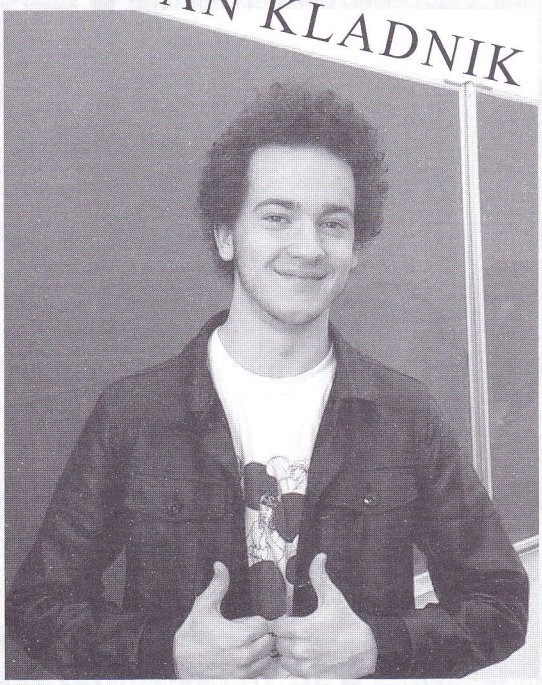

STAROST: 17

NAJLJUBŠA PROFESORJA: Aleš Iršič in Lea Nemec

NAJLJUBŠI FILM: Inception

NE PRENESEM: ma, vse se da prenest

BREZ INTERNETA BI: se kultiviral, haha

NA AVTOBUSU POSLUŠAM: rap, rock, reggae …

KAKŠNE PUNCE SO TI VŠEČ: pridne, prijazne pa prijetne

»U IZI!«

ANJA RUDOF (4. e)

STAROST: 18

NAJLJUBŠA PROFESORICA: Urša Šilc Trček

NAJLJUBŠI FILM: Izvor (Inception)

NE PRENESEM: neumnih odgovorov

BREZ INTERNETA BI: končno prebrala kakšno knjigo

NA AVTOBUSU POSLUŠAM: Coldplay, Shawn Mendes

KAKŠNI FANTJE SO TI VŠEČ: nasmejani, visoki, razgledani

»NOBENEGA SMISLA NI, DA BI NEKAJ POČEL, ČE SE NE BOŠ POTRUDIL PO NAJBOLJŠIH MOČEH.«

BOŠTJAN ADAMLJE (4. f)

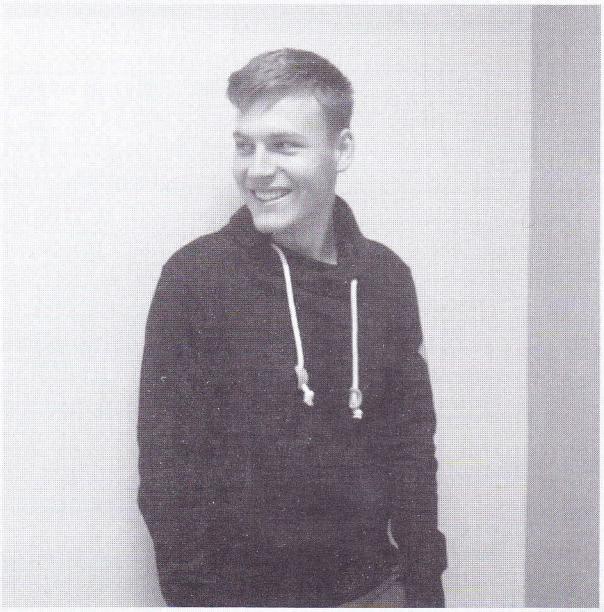

STAROST: 18

NAJLJUBŠA PROFESORICA: Tatjana Levstek

NAJLJUBŠI FILM: The Hunger Games

NE PRENESEM: nedela

BREZ INTERNETA BI: normalno živel

NA AVTOBUSU POSLUŠAM: Taylor Swift

KAKŠNE PUNCE SO TI VŠEČ: skromne, s smislom za humor, vesele

»LIFE IS LIKE MATH. IF IT GOES EASY, SOMETHING'S WRONG.«

ROK JESENKO (4. f)

STAROST: 18

NAJLJUBŠA PROFESORICA: Bojanček (Bojana Petrin)

NAJLJUBŠI FILM: ga nimam

NE PRENESEM: veliko stvari

BREZ INTERNETA BI: iskal wifi

NA AVTOBUSU POSLUŠAM: mestni otrok sem, ne hodim na buse

KAKŠNE PUNCE SO TI VŠEČ: preproste, nasmejane, duhovite

»VSE ZAJEMAJ Z VELIKO ŽLICO.«

Kaj? izmenjava z Gimnazijo Ptuj
Kdaj? dva septembrska petka
Kje? Ptuj in Ljubljana

Dijaki 2. f smo dva petka v septembru preživeli v družbi dijakov Gimnazije Ptuj. Najprej smo jih obiskali na Ptuju in dočakali zelo topel sprejem. Razkazali so nam svojo moderno šolo na čudoviti lokaciji ob vznožju ptujskega gradu in nas popeljali na grad, kjer smo si ogledali sobane in raznolike zbirke predmetov. Po kosilu v šolski jedilnici smo v razredu izdelali skupinske avtoportrete. Uživali smo tudi v dveh urah prostega časa z domačini, ki so nam razkazali najljubše kotičke svojega mesta. Že po prvem srečanju so se med ledinci in Ptujčani stkale prav posebne vezi, ki so se čez teden dni v Ljubljani še okrepile. Ledinci smo Ptujčanom najprej postregli z doma narejenim pecivom, nato pa smo jim predstavili zgodovino in posebnosti naše šole ter jim v zeleni sobi predvajali nekaj filmov šolske dijaške skupnosti. Po malici smo obiskali Muzej iluzij ter izkoristili prekrasen jesenski dan za sprehod in sproščeno druženje v centru Ljubljane. Izmenjavo smo zaključili z razmišljanjem o idealni šoli, skupinskim fotografiranjem in željo, da se kmalu spet vidimo. (2. f)

Kaj? Vugiji 2016
Kdaj? 24. maj 2016
Kje? Kino Šiška

Vugiji, prireditev, prežeta z dobro voljo in veseljem, kakor se za dogodek ob zaključku šolskega leta tudi spodobi. Podelitev je popestrilo veliko raznovrstnih točk, ki so razkrivale številne talente naših dijakov. Videli smo vse od plesnih in pevskih nastopov do filmov s profesorji v vlogah palčkov, profesorice Tomac kot Sneguljčice, profesorja Pavlihe kot Rdeče kapice in profesorja Košiča kot Panoramixa. Nekaj dni pred prireditvijo je na šoli že tradicionalno potekalo glasovanje za naj dijake na različnih področjih, prav tako pa tudi glasovanje za naj profesorja in uslužbenca šole. Nekaj jih je nad izidom ostalo razočaranih, še več zadovoljnih, mi pa mislimo, da so si izglasovani nagrade prav zares zaslužili. (Daša Škof)

Takšni so rezultati:

Naj dijak: Luka Pečar Pahor
Naj dijakinja: Anamarija Pocrnjič
Naj naravoslovec: Flavijan Tekavec
Naj naravoslovka: Nika Zabret
Naj kulturnik: Matic Juvan
Naj kulturnica: Anamarija Pocrnjič
Naj uslužbenec Ledine: varnostnik Bojan
Naj profesor: Ruben Belina
Naj profesorica: Marjetka Kozmus
Naj športnik: Anej Kmetič
Naj športnica: Vida Žuža
Naj razred: 3. f, zdaj 4. f
Častni vugi: Mitja Petkovšek, profesorice: Vlasta Luštek, Alenka Resman, Majda Grecs

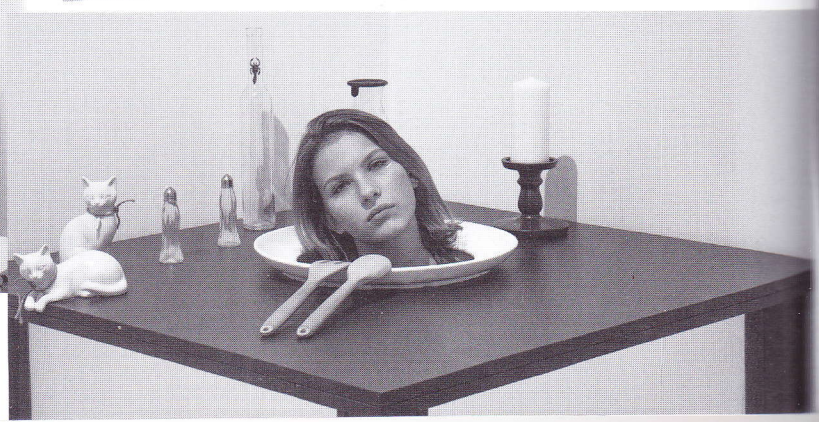

Kaj? krst fazanov
Kdaj? 27. september 2016
Kje? velika telovadnica

Tavanje od ene učilnice k drugi, gneča na hodnikih ter zastoji na stopnišču, seveda, ponovno je tu začetek šolskega leta in z njim kopica fazanov, ki nebogljeno tekajo po šoli. Da bi se vsaj znebili naziva »fazan«, so jim dijaki 4. f v torek, 27. septembra, pripravili tradicionalni krst, s katerim so želeli preveriti, ali si šolski podmladek zasluži naziv »ledinec«. Organizatorji so se letos odločili, da se bodo na krstu osredotočili na razredno skupnost, zato so določili pravilo, da mora pri vsaki igri sodelovati ves razred. S tem so želeli poudariti, da je v razredu pomembno, da delujejo kot eno, hkrati pa se zavedajo pomembnosti vsakega posameznika. Prvi letniki so se tako preizkusili v različnih nalogah: v prvi so morali v filmu prepoznati čim več profesorjev, v drugi nalogi so morali pokazati, kako dobro prenašajo novice po šoli, igrali so se namreč telefončke, tretja naloga je bila postavljanje telesnih skulptur, zadnja naloga pa je bila namenjena razrednikom prvih letnikov: zapeti so morali s častnim gostom – Omarjem Naberjem. Tako dijaki kot profesorji so se v nalogah odlično odrezali. Na koncu so prvi letniki še svečano povedali obljubo in si tako zaslužili naziv »ledinci«. (Nina Oražem)

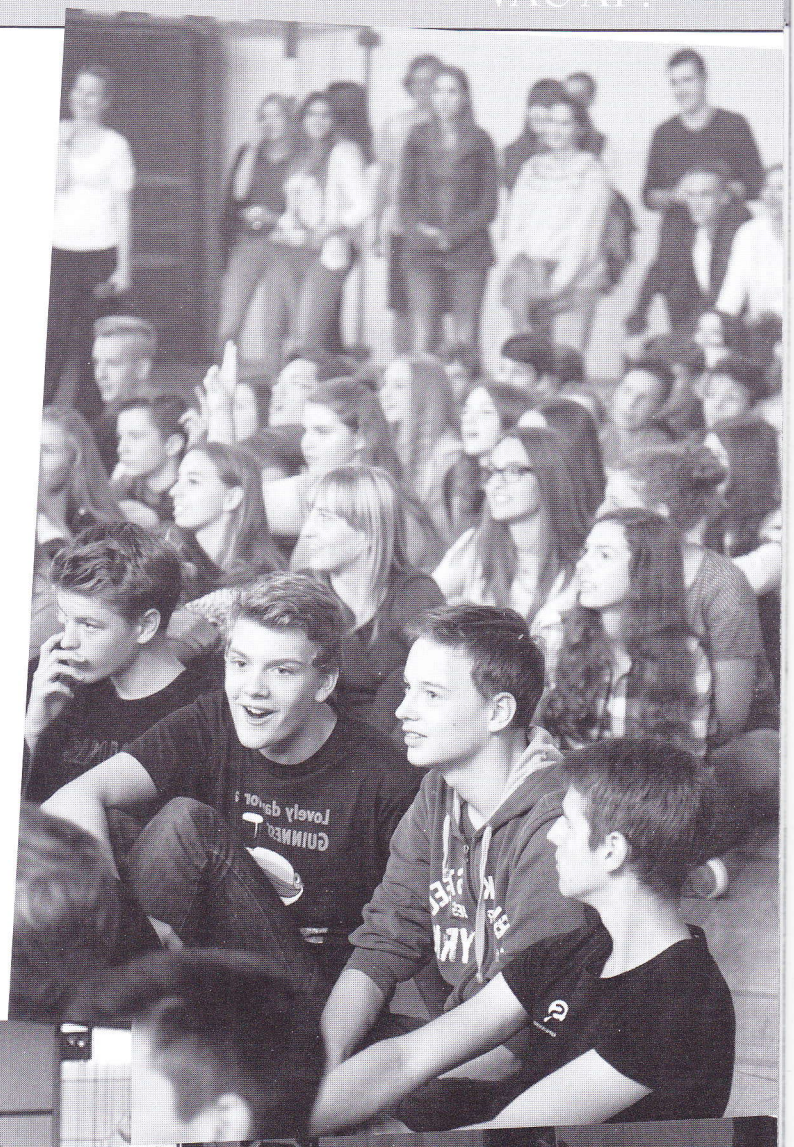

Kaj? mednarodni projekt Unesco Meja
Kdaj? 23. september 2016
Kje? Gimnazija Nova Gorica

Smo lahko vsi deležni sreče, zdravja, možnosti izobrazbe, velikih potovanj ... skratka življenja? To smo se spraševale dijakinje Gimnazije Ledina na Unesco projektu Meja – »Pravica do prihodnosti«.
Prehod v postmoderno družbo, kapitalizem in nenehno iskanje idealnega življenjskega sloga nas silijo, da se vprašamo o pravici do prihodnosti. Skrbi nas, ali bomo sploh deležni svobode govora, odločanja, varnosti, pravice do družine in izobrazbe.
Lep primer utemeljene skrbi so trendi pri zaposlovanju, kjer delodajalce zanimajo vedenjske lastnosti in izkušnje posameznika na določenem področju. Zato bo za nas nujno, da službe ne bomo iskali strogo v okviru pridobljene izobrazbe, ampak bomo morali gledati širše in se odločati za poklice, ki glede na smernice ponujajo več perspektive in varnejšo prihodnost.
A medtem ko se sami utapljamo v vse večjih možnostih pridobivanja izobrazbe, drugod po svetu trpijo veliko pomanjkanje. Navezujem se namreč na opozorilo Unesca o nepismenosti 775 milijonov odraslih in 122 milijonov mladih, od tega sta dve tretjini žensk oziroma deklet. Branje in pisanje pa sta osnova za vse vrste izobraževanja kot tudi za vseživljenjsko učenje. Pridobivanje izobrazbe ni edini problem v 21. stoletju. Žal je teh toliko, da bi lahko s pisanjem o njih zapolnili celotno Mladiko! Tokrat bi izpostavila pravico do družine. Veliko prahu dviguje nova kitajska politika o ustvarjanju družine. Naj spomnim, da je Kitajska pred osemintridesetimi leti uvedla strogo pravilo, v skladu s katerim so kitajske družine smele imeti samo enega otroka. Novembra 2013 pa ga je kitajska vlada preklicala, a za drugega otroka se je odločilo samo približno milijon parov. To je precej presenetljivo, kajti v svetovni javnosti se je v času zapovedi enega otroka pojavljalo vprašanje: »Ali ni nenaravno in pogosto pogubno za splošno zdravje družbe vzgajati edince, ki niso pridobili osnovne sposobnosti sporazumevanja z okolico in med odraščanjem čutijo pritisk, ker zanje pretirano skrbijo največkrat štirje odrasli?« A preklic tega pravila niso spodbudili kaki humani uvidi, ampak praktični: prebivalstvo se pospešeno stara, na voljo je čedalje manj mladih rok, zato cena dela raste. Zakaj tamkajšnji prebivalci niso navdušeni nad povečanjem družine, si lahko preprosto razložimo z nestabilnostjo gospodarskih razmer. Te pritiskajo na mlade pare, ki občutijo čedalje višje stroške za vzgojo potomcev, zlasti v obdobju šolanja.
Prihodnost za nas ni samoumevna. Boriti se bomo morali sami. Konec koncev pa denar in izobrazba nista vse. Pomembni so sreča, zdravje in ljubezen, ki jih pogosto zanemarimo. Franklin D. Roosevelt je dejal: »Mogoče nam ne bo uspelo pripraviti prihodnosti za svoje otroke, lahko pa pripravimo svoje otroke na prihodnost.« (lk)

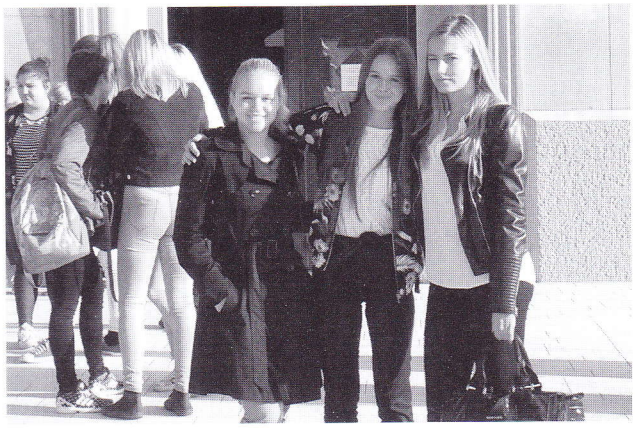

Kaj? Unesco – teden otroka
Kdaj? 12. oktober 2016
Kje? velika telovadnica in mal po šoli naokrog

Unesco Ledina je na šolo povabil drugi razred OŠ Koseze. Pod vodstvom profesorice Nataše Korošec in ob pomoči punc iz 3. e se je odvil zabaven športni dogodek. Igrali smo se igre, kjer smo morali (že skoraj) odrasli in mladiči najti skupen jezik v športu. Na koncu nas je profesorica naučila še ples na Chivava song. Punce smo ugotovile, da po kondiciji za mladežem kar malo zaostajamo. V primerjavi z njimi smo bile po nekaterih igrah zadihane in se je bilo težko navaditi otroškega tempa. Ko smo otroke vprašali, kaj jim je bilo najbolj všeč, so vsi navdušeno zavpili, da vse. (Hana Barši Palmić)

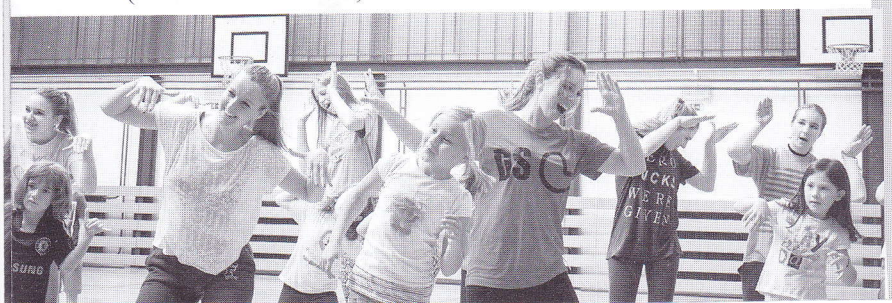

Brina, 7 let:
Ti je bilo danes všeč? – Ja, zelo.
Kaj ti je bilo najbolj všeč? – Vse!
Imaš rada šport? – Ja, treniram ritmično gimnastiko.
Kaj želiš biti, ko boš velika? – Aam ... policistka.

Uroš in Gašper, 7 let:
Sta že kdaj prej obiskala Ledino? – Uroš: Jaz sem prvič. Gašper: Jaz sem bil tu že velikokrat, mami tukaj dela. (Škulj)
Kaj vama je bilo najbolj všeč? – Gašper: Meni vse! Uroš: Meni je bil všeč ples.
Pa se tudi izven šole kaj ukvarjata s športom? – Gašper: Ja, jaz treniram plavanje že četrto leto, smučarske skoke sem pa začel pred pol leta. Uroš: Jaz tud plavanje, mi je všeč.
Kaj hočeta biti, ko bosta velika? – Gašper: Jaz hočem bit vojak, tako kot oči. Uroš: Jaz pa odvetnik. Moj oči je odvetnik.

Kaj? prireditev Jeziki tako in drugače
Kdaj? 28. september 2016
Kje? učilnica 115

Gimnazija Ledina praznuje 150 let! Pod sloganom »Mostovi preteklosti za poti prihodnosti« se bo do konca leta 2017 zvrstil pester program prireditev, predstavitev in okroglih miz. Začetek praznovanja je bila zabavna prireditev »Jeziki tako in drugače«, kjer smo prisluhnili dijakom, ki so peli in govorili v tujih jezikih, ki se jih učijo na Ledini, in se zabavali ob stereotipih o različnih narodih. Tako smo spoznali Hansa z Bavarske, ki je povsem netehničen tip in lomilec ženskih src; Juan iz Španije je marljiv mož, ki vstaja zgodaj, ob sedmih zvečer pa je vedno že doma; Giovanni iz Italije ne je makaronov, odlično obvlada parkiranje in beži pred ženskami; Anglež John nikoli ne omenja vremena, je izvrsten kuhar in pije čaj, le kadar je bolan; Rus Ivan ceni vodo bolj kot vodko, je umirjen voznik, ki upošteva prometna pravila; Francoz Jean pa je obseden s čistočo in ljubitelj restavracij s hitro prehrano. (ml)

Kaj? ledinske olimpijske igre

Kdaj? 19. oktober 2016

Kje? obe telovadnici, parking in Tabor

150-letnico smo praznovali tudi športno! Močni, poskočni, švohotni in štorasti, taki s smislom za ritem in taki samo z veseljem do gibanja – vsak je našel kaj zase. No, takole smo športali. (foto: Loti Rajič)

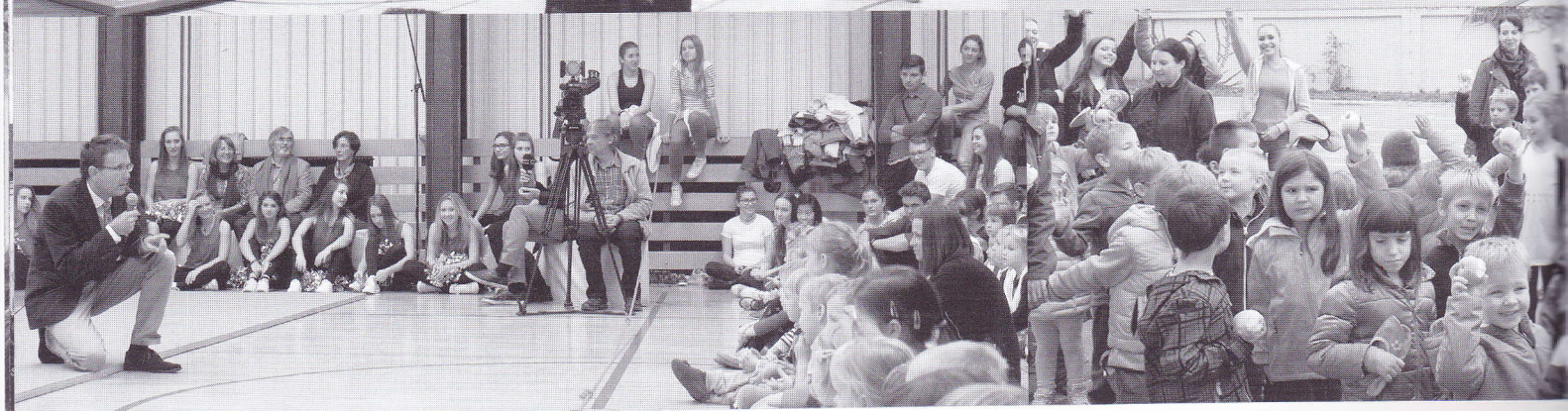

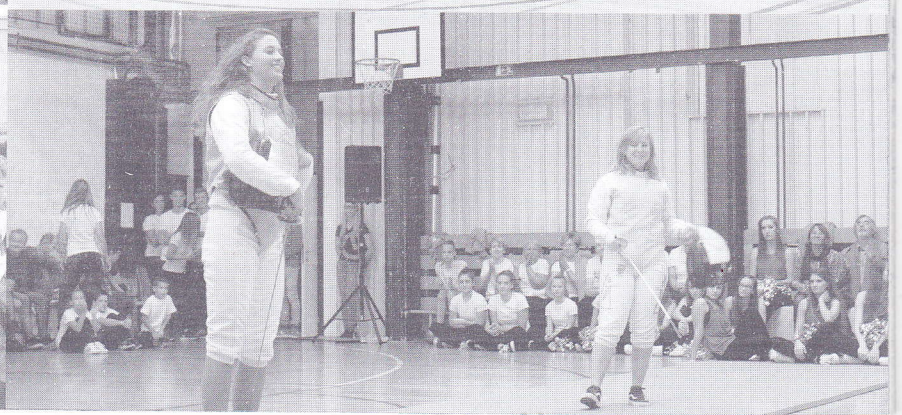

Kaj? okrogla miza Prehojena ekopot GL in ekodan – dan odprtih vrat

Kdaj? 20. in 21. oktober 2016

Kje? pri nas

Ekošola Ledina je v počastitev 150-letnice pripravila okroglo mizo, na kateri je predstavila svoje dosežke in aktualna dogajanja nacionalnega programa Ekošola. V pogovoru, ki sta ga vodila Matevž Štepec in profesorica Bojana Petrin, so sodelovali dijakinji Teja Slana in Brina Vadnjal, nacionalna ekokoordinatorka mag. Darja Silan, vodja kampanje Pozor(!)ni za okolje Simona Dijak in predstavnik Instituta Jožef Stefan mag. Tomaž Ogrin.

Na ekodnevu dan kasneje so 1. letniki izdelovali makete iz tetrapaka in hobotnice iz plastenk, ki že krasijo hodnike, 2. letniki so obdelali energijske pijače (učinkovine, vsebnost sladkorja, učinki na telo), 3. letniki so poslušali predavanja o vodi in konoplji, 3. f in 3. g sta odšla na ogled tovarne Goodyear Dunlop Sava Tires, 4. letniki pa so se udeležili delavnic na Fakulteti za gradbeništvo in geodezijo. (ml, foto: Marko Milohnić, Veronika Babič)

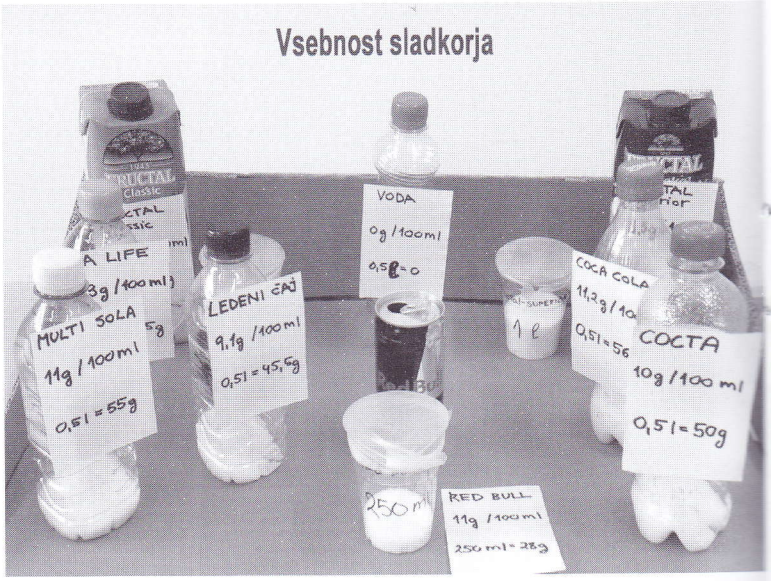

Novi logotip Gimnazije Ledina

Tesa Julija Zver

Vsi ledinci poznajo (vsaj upam) dolgoletni ledinski znak v obliki treh četrtin kroga oz. pacmana oz. otroškega vozička oz. premišljeno postavljenih črk G in L.

Vidimo ga povsod: vsako jutro ob vhodu v šolo, na zastavi, na majicah, ki jih dobimo, ko pomagamo pri informativnem dnevu, na obvestilih in šolskih publikacijah, konec koncev pa tudi kipec vugi posnema njegovo obliko.

Pred kratkim pa je izšla vsakoletna šolska publikacija (saj veste, tista s pravilniki in podobno nesnago) in med občudovanjem videza celotne zadeve smo opazili, da je sedaj ledinski logo popolnoma drugačen. Oblikoval ga je večkrat nagrajeni grafični oblikovalec Jan Jagodič iz studia Kabinet 01, ki je delal že za mnoga podjetja in ustanove, kot so Alpina, Siol, Telekom, Gorenje, RTV Slovenija.

Logotip predstavlja s pisanimi črtami povezane pike, ki tvorijo karirast vzorec. Jana Jagodiča smo prosili, naj nam pove malo več o znaku. Po njegovih besedah pri znaku »ne gre toliko za logotip, temveč za sistem. Zanimalo nas je, kako se šola grafično pojavlja v različnih situacijah.« Njegova skupina oblikovalcev se je pozanimala, kje vse šola uporablja logotip, v dizajn pa so vključili duh stalnega spreminjanja, premikanja naprej: »Šolska leta tečejo, generacije se menjajo, dijaki pridejo, maturirajo in odidejo.« Od tod ideja o mreži pik, ki je analogija za naše medsebojne odnose.

Ravnatelj jim je najprej predstavil šolo in njeno zgodovino, nato so zasnovali nekaj različnih smeri logotipov. Glavna želja vodstva šole je bila, da se ohrani stari logotip, ker ga uporabljamo že toliko let. »To smo seveda preizkusili, ampak se je izkazalo, da ne deluje. Prejšnji logotip je imel zaradi svoje abstraktnosti veliko različnih asociacij, a nobene prave. Zato smo si pustili svobodo, da podobo razvijemo povsem od začetka – z nule, brez zgodovinskih asociacij,« pravi Jagodič.

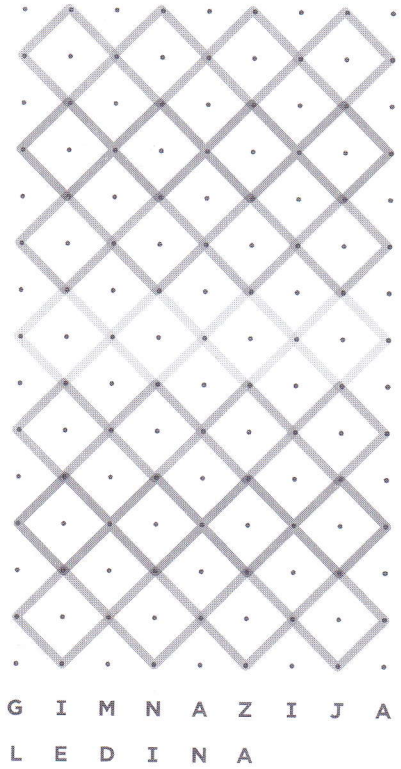

Vsi skupaj se moramo počutiti polaskane, saj so bili glavna inspiracija za novi logotip prav naši izdelki, polepljeni po šoli (in ja – tudi duhoviti napisi). Šola nam dovoli veliko prostora za kreativnost, kar se kaže tudi v grafični podobi. »Logotip je postal prostor za naše likovne ideje,« pravi Jagodič.

Avtor logotipa nam je zaupal, da nihče, ki je sodeloval pri projektu, ni obiskoval Gimnazije Ledina, »so bili pa tam že večkrat in morajo priznati, da je zelo prijeten ambient«.

Resnejša različica logotipa za dopise na denimo ministrstvo:

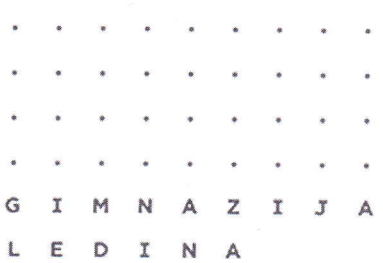

Slavnostna različica logotipa za uporabo v času praznovanja:

»Mnogokrat mi primanjkuje časa, da bi storil vse, kar me veseli.«

Nina Oražem
Foto: Lara Boštjančič

Intervju z Matevžem Štepcem, predsednikom Dijaške skupnosti Gimnazije Ledina

Uglajen, ko je treba biti uglajen, zafrkantski, ko se je treba zafrkavati, vedno dobre volje in poln idej. Aja, in odličen plesalec.

Zakaj si se odločil, da boš kandidiral za predsednika Dijaške skupnosti Gimnazije Ledina?

Že več let se ukvarjam s stvarmi na tem področju. Bil sem predsednik šolske skupnosti v osnovni šoli, vodil sem mladinsko organizacijo v občini Mengeš, v prvem letniku sem vložil veliko truda in dela v dijaško skupnost Slovenije, bil sem tudi svetnik, kar pomeni, da sem bil zadolžen za celo ljubljansko regijo.
Prav tako sem soustanovil organizacijo, ki je povezala vse dijaške skupnosti v Ljubljani. Projekt je bil uspešen, sodeloval sem z odlično ekipo, ampak zaradi nepoštenih političnih iger smo se odločili, da v naslednjem mandatu odstopimo. S tem projektom sem kot podpredsednik in predsednik pridobil ogromno izkušenj, povezanih z vodenjem in organiziranjem. Vedno mi je bilo všeč, da lahko prispevam k skupnosti, da lahko kot mlad človek kaj spremenim in naredim nekaj za mlade, ki jih nacionalna politika mnogokrat zapostavlja, saj se ne zaveda, da smo prav mi tista generacija, v katero je treba vlagati.
Tako sem se seveda v prvem letniku pridružil tudi Dijaški skupnosti Gimnazije Ledina in bil izbran za predstavnika DSGL v dijaškem parlamentu. Vedno bolj sem začel sodelovati tudi pri šolskih projektih, s člani dijaške skupnosti sem se odlično razumel. Prav zaradi super ekipe sem se odločil, da kandidiram za predsednika Dijaške skupnosti Gimnazije Ledina. Nisem kandidiral, ker bi mislil, da lahko sam naredim spremembe, temveč zato, ker menim, da spremembe lahko naredimo zgolj kot skupnost z istimi cilji in interesi.

Ali si zmago pričakoval?

Sem človek, ki se vedno poskuša pripraviti na vse, da potem nisem razočaran nad rezultatom. Velikokrat sem se že opekel, imel visoka pričakovanja, ki se potem niso uresničila. Besed, kot so: »Štepec, ti boš zagotovo predsednik!« nikdar nisem jemal za samoumevne, saj nikoli ne veš, kako se bodo stvari na koncu odvile.

Kako so potekale priprave na kandidaturo?

Program sem pripravil v sodelovanju z ljudmi, ki so me vseskozi podpirali. Poleg tega da sem se poskušal približati dijakom, spoznati, česa si želijo – puloverjev, avtomatov

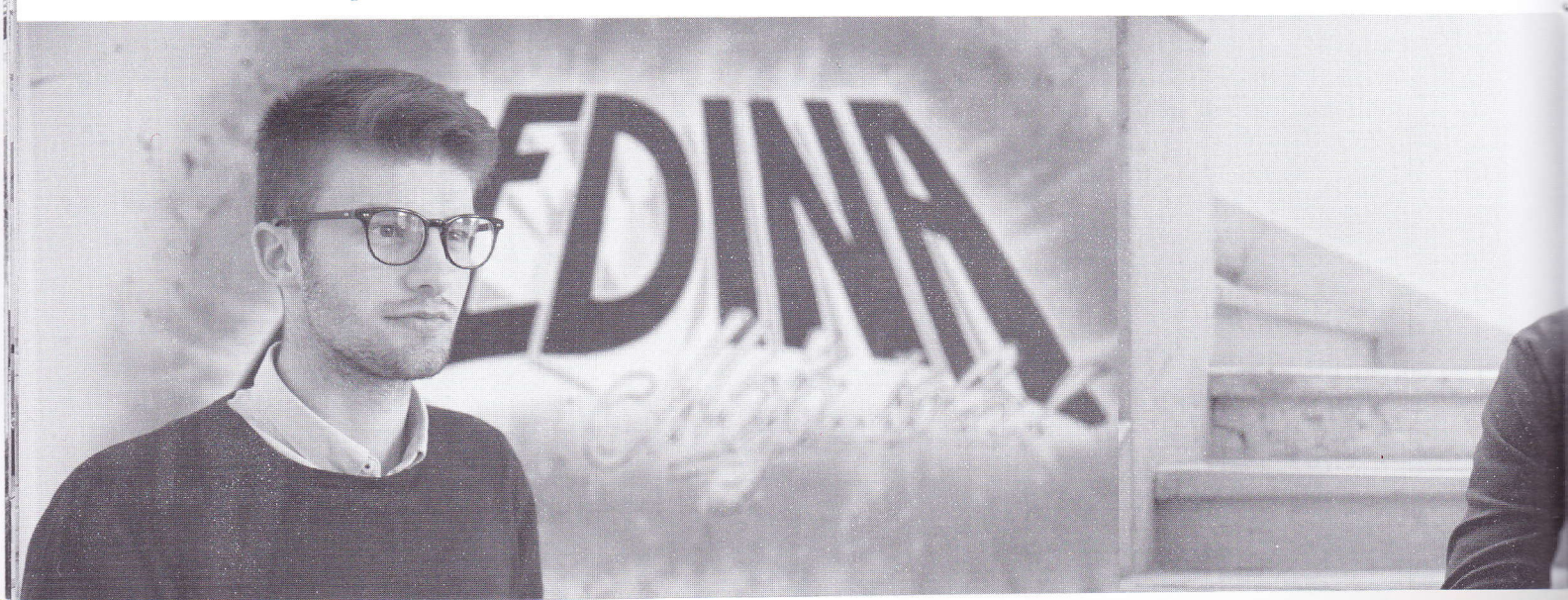

za vodo ... – sem se predvsem želel osredotočiti na stvari, ki se dijakom morda ne zdijo preveč pomembne, ampak v resnici so. Želim si namreč, da bi se začeli pogovarjati o ključnih problemih nas dijakov. Priznati moram, da sem imel na začetku nekaj težav, saj sem do sedaj vse projekte delal »uradno«. Udeleževal sem se sej in sestankov v parlamentu, kjer sem moral biti strogo oblečen, vse je bilo blazno formalno, zato je bilo kandidiranje za predsednika dijaške skupnosti velik preskok, ki je bil zame pravzaprav zanimiv izziv.

Kakšna je tvoja vizija, tvoj letni delovni načrt?

Poleg prej omenjenih stvari se mi zdi izredno pomembno, da dijaško skupnost približam vsem dijakom. V zadnjih letih sem v pogovoru z nekom, ki ni bil iz dijaške skupnosti, slišal: »Dijaška je elita šole!« in »Dijaška je izredno nedostopna!« To je ključni problem, iz katerega želim izhajati. Dijaška skupnost smo namreč vsi dijaki šole in ena ključnih stvari, za katero se bom zagotovo zavzemal, je ta, da dijaško skupnost približam vsem dijakom in dam vsakemu možnost, da v njej sodeluje. Ledina ima ogromno ljudi z odličnimi potenciali, ki ne vedo, kako se vključiti, in njim bi rad dal priložnost, da izrazijo in pokažejo svoje talente. Naslednja stvar, ki jo bom poizkušal uresničiti, pa so seveda puloverji, za katere vem, da si jih dijaki nadvse želijo. Možnosti za uresničitev te ideje že zbiram in upam, da bo mi bo uspelo prepričati tudi ravnatelja.

Kako se je na tvojo zmago odzval razred? Te sošolci pri tvojem delu podpirajo?

Seveda, imam super razred s super razredničarko na čelu. Sošolci me poznajo v rahlo drugačni luči, kot me verjetno vidijo ostali dijaki naše gimnazije. Poznajo me kot človeka, ki se velikokrat šali, zato so mi sošolke ustvarile fan page na facebooku, da me predstavijo takšnega, kot me poznajo – odbitega Štepija. Ja, razred me je resnično podpiral na vsakem koraku, za kar sem jim izredno hvaležen.

Katere so tvoje glavne osebnostne lastnosti, zaradi katerih si ustrezen za svoj novi položaj?

Izredno težko je govoriti o sebi. Od mnogih sem slišal: »Štepec, ti znaš diplomatsko nastopiti in marsikoga prepričati.« Ne vem, ali je to lastnost, zaradi katere sem sedaj predsednik, ampak če je, potem je to zagotovo pozitivno. Vedno poskušam dati vsakemu možnost, da izrazi svoje mnenje in tako obogati sebe ter druge. To je ena od lastnosti, za katere si želim, da bi jih prenesel tudi na ostale, saj menim, da nikoli in nikdar ne smeš zatreti nikogaršnjega mnenja, saj lahko s tem uničiš potencial, ki ga ima ta oseba.

Po kom se zgleduješ v življenju?

Starša sta mi bila vedno za zgled. Oba sta izredno pridna človeka, obrtnika, ki počneta stvari, ki ju veselijo. Ko ju opazujem, vidim, kako pomembno je, da v življenju najdeš nekaj, kar rad počneš, in posledično v svojem delu maksimalno uživaš. Seveda so tukaj še drugi ljudje, ki so mi za zgled, med drugim tudi profesorji, prijatelji in člani dijaške skupnosti. Vsak od njih je prispeval nekaj k temu, da sem danes, kjer sem, in da sem takšen, kot sem.

Kaj te v povezavi z Gimnazijo Ledina najbolj veseli? Kaj je prednost Gimnazije Ledina v primerjavi z drugimi gimnazijami?

Na Ledini mi je všeč to, da smo šola z dijaki, ki so raznoliki, a se med seboj vseeno dobro razumejo. Takoj ko sem vstopil v našo šolo, sem začutil enkratno vzdušje, ki so ga ustvarjali povezani dijaki. Kar nas razlikuje od drugih šol in na ta način dela edinstvene, je po mojem mnenju to, da smo izredno homogeni, a hkrati zelo različni.

Kdo je tvoj najljubši profesor?

To je zahtevno vprašanje. Ampak če moram izbirati, moram našteti štiri profesorice: Urša Šilc Trček, Arjana Marinič, Lea Nemec in razredničarka Bojana Petrin. Vsaka od njih me na svoj način motivira, razume in mi daje zagon, da od sebe dam kar največ. Dobro pa se razumem tudi z drugimi profesorji. Zdi se mi namreč pomembno, da z njimi ustvariš zdrav odnos, saj ti znajo v življenju s svojim znanjem in izkušnjami marsikdaj pomagati.

S čim se ukvarjaš v prostem času?

Dan gimnazijca je po mojem mnenju prekratek. Klasično pridem domov okrog štirih, pojem kosilo, ura je pet, ko se začnem učiti ... Zdi se mi, da mi mnogokrat primanjkuje časa, da bi storil vse, kar me veseli. Veliko se ukvarjam z Unescom, občasno tudi tečem in s tem naredim nekaj zase. Pobeg pa vedno najdem v skodelici dobrega črnega čaja in družbi ljudi, ki me razumejo in bogatijo. To so prijatelji in družina.

»Mislim, da smo čisto normalni ljudje, čeprav sva dva profesorja.«

Urša Majcen
Foto: osebni arhiv

Intervju z Andrejo Pavle Jurman, profesorico slovenščine

Je zgovorna in dobrovoljna, njena najljubša barva je ciklamna in prav določen odtenek zelene, Ledine se spominja še iz gimnazijskih časov, zdaj pa je tukaj kot profesorica. Največkrat jo vidimo s skodelico kave v rokah, domuje pa v učilnici 22 – Andreja Pavle Jurman, profesorica slovenščine.

Kaj vam je iz šolskih let na Ledini najbolj ostalo v spominu?

Da sem se imela fino. Gotovo so name naredili vtis določeni profesorji, ki učijo še zdaj. Med njimi bi izpostavila Tamaro Možino Artač, ki je bila moja profesorica matematike. Moj razred je bil super, še danes imamo kar nekaj stikov in od vseh dogodkov mi je najbolj ostal v spominu končni izlet v prvem letniku. Šli smo v Bohinj s prof. Možino in še profesor informatike je bil zraven. Pa maturantski izlet, seveda.

Ste kot dijakinja kdaj zašli v težave?

Redko. Pravzaprav sem bila zelo pridna, bolj tiha, kar je zdaj mogoče malo težko razumeti (smeh). Seveda sem kdaj zašla v težave, vendar sem se znala iz njih tudi izviti in se sistematično lotiti problema. Disciplinsko pa nikoli nisem bila problem.

Zakaj ste si izbrali ravno ta poklic?

Ne vem (smeh). Najbrž me je že nekaj časa vleklo k temu. V resnici so vse učiteljice slovenščine, ki sem jih imela v osnovni ali pa v srednji šoli, name naredile poseben vtis, vedno sem z velikim veseljem poslušala literarne zgodbe, ki so me očarale znova in znova, in želela sem si raziskovati kaj s tega področja. Da bom učila, tega pa si nisem predstavljala, to ni bil moj načrt. Mogoče me je življenje kar neslo k temu.

Kaj bi počeli, če ne bi poučevali slovenščine?

Takrat sem imela dovolj alternativ. Sanjala sem, da bi bila arheologinja, pa so mi domači prijazno povedali, da to mogoče zame ne bo najbolj osrečujoč poklic, in sem potem tudi sama spoznala, da to ne bi bila prava izbira. Imela sem namreč občutek, da moram delati z ljudmi. Želela sem biti tudi defektologinja, pa študirati medicino ... Ampak na koncu me je potegnilo v literarne vode in mi ni žal.

Danes bi počela vse drugo. Vedno znova me zelo očara, kadar pridem v kakšno cvetličarno, ker je tak mir, pa lepo je in si rečem, da bi tudi jaz imela svojo. Ali pa bi imela svojo butično slaščičarno. Izjemno me navdušuje gledališče – da se razume, nikakor ne bi stala na odru, bi pa delala z igralci. Prav zato stremim k temu, da bi bilo tudi igranja pri pouku čim več.

Ali se kdaj naveličate poučevanja?

Ne, do tega res ne prihaja. Mogoče kdaj, redko, ko

sem utrujena, ampak pri tem ne gre za naveličanost. Vsakič, ko imam opravka z drugo generacijo, je odziv drugačen, tako da se zgodbe ne ponavljajo. Dijaki ste super. Nisem naveličana biti v razredu, velikokrat pa sem naveličana tega, kar me čaka doma, dela z rdečim kulijem. Vse pogosteje se zavedam tudi tega, da ne stojim za vsem, kar moram učiti: veliko je nesmiselnih vsebin v učnem načrtu za slovenščino. Žal. Toliko je koristnejših jezikovnih tem in literarnih vsebin, o katerih bi rada spregovorila, pa za to ni prostora. To postaja resnično utesnjujoče.

Vam popravljanje kontrolk in spisov vzame veliko časa?

V resnici zelo veliko. Ne vem, ali si zna večina prav predstavljati, koliko, zato niti ne jamram preveč in to vzamem za svoje delo. Ampak, ja, veliko.

Kakšna je največja razlika med tem, da ste na Ledini kot dijakinja ali kot profesorica?

To, da grem lahko v zbornico in si naredim kavo (ki je pač potrebujem zelo veliko:)). Ne vem, ali je kakšna zelo velika razlika. Seveda sprejemaš stvari drugače in drugi tebe sprejemajo drugače. Od nekdaj se mi zdi, da je na Ledini zelo prijetno vzdušje, z ene ali druge perspektive. Edino, kar je drugače, je, da je manj stresa kakor takrat, ko si dijak. Čeprav je bilo lepo, še enkrat ne bi šla v srednjo šolo.

Kdaj se največkrat držite za glavo: kadar popravljate spise ali kadar popravljate teste?

Absolutno pri spisih. In predvsem takrat, kadar imam občutek, da mi nekdo nima česa povedati, da sploh ne vem, kaj je napisal. Ne motijo me toliko jezikovni kiksi, čeravno sem že stokrat razložila eno in isto, ampak predvsem odsotnost sporočilnega smisla.

Kakšna je bila vaša ocena pri slovenščini?

Štiri.

Kako bi opisali popolno učno uro? Ste jo že kdaj uspeli izvesti?

Če grem iz razreda še vedno polna energije, potem je bila najbrž ura dobra. Za to pa sta vedno potrebna dva elementa: moja dobra pripravljenost in seveda odziv na drugi strani, ki mi da občutek, da sodelujemo med sabo. V razredu mi je zelo neprijetno, kadar so dijaki neodzivni; kadar se odzivajo, se mi zdi, da zmeraj poskušam iz njihovih odgovorov dobiti take stvari, da lahko uro naredim prijetno, da se znamo tudi nasmejati. In kadar je tako, potem se mi zdi, da je ura uspela. Kolikokrat se to realizira, ne vem, ampak vsakič znova je lepo. Takih ur je veliko, niso si pa med seboj enake. Kaj je recept za popolno učno uro, pa težko povem. Z leti dobiš občutek, da znaš dijakom na pravi način povedati to, kar želiš. To je konec koncev bistvo našega poklica.

»Vsakič, ko imam opravka z drugo generacijo, je odziv drugačen, tako da se zgodbe ne ponavljajo.«

Kaj bi kot profesorica radi dosegli v svoji karieri?

Želim, da bi znala obdržati svojo kondicijo, delovno vnemo. O kakšni blazno veliki karieri pri sebi težko govorim. Zelo pa me skrbi, kako bom učila, ko bom stara 60 let in več. In če mi bo uspelo vsaj do te mere obdržati stik z dijaki, kot ga imam danes, bom zelo vesela. O finančni karieri pa seveda ne razmišljam (smeh).

Na kaj ste najbolj ponosni?

Lagala bi, če ne bi rekla, da sem zelo ponosna na svoja dva otroka, ampak seveda onadva nista moj »projekt«. Prav je, da povem, da sem ponosna tudi nase, to se mi zdi pomembno, in da sem, upam, dobra mama, žena, hči ... Skratka, ponosna sem na vse svoje vloge in seveda tudi na poklic, ki ga opravljam.

Kaj vam je pri slovenščini kot predmetu najbolj všeč?

Če bi morala izbirati med poukom jezika in književnosti, bi zagotovo izbrala književnost, čeprav jo je nekoliko težje učiti. Načeloma se zdi, gledano generacijsko, med dijaki književnost manj priljubljena. Zelo pa mi je všeč, da učim predmet, ki mi omogoča, da lahko vzpostavim pristen stik z dijaki, da se odprejo, da se lahko odprem tudi jaz in da med nami poteka komunikacija.

Ali bodo vaši otroci brezhibno sklanjali samostalnik mati, še preden bodo šli v šolo?

Zagotovo ne (smeh). Tega si seveda ne štejem kot pomanjkljivost, da ne bo pomote.

Ali se to, da učite slovenščino, zelo kaže v vašem zasebnem življenju?

Mislim, da ne. Razen tega, da veliko beremo – čeprav zaradi odsotnosti časa zagotovo manj, kot bi si vsi skupaj želeli – in da imamo doma zelo veliko knjig. Pri nedavni selitvi je bil to največji projekt. Mislim, da smo čisto normalni ljudje, čeprav sva dva profesorja (smeh).

Katera je vaša najljubša barva?

Zelena, ampak mora biti prava zelena, ker če ni, je zelo grda. In ciklamna.

Kateri je vaš najljubši letni čas?

Poletje, ker sem prosta, drugače pa pozna pomlad.

Katera vrsta sladoleda vam je najbolj všeč?

Arašidi s soljo. Imajo ga v Cacau.

Če bi lahko spoznali kogar koli, ki je kdaj živel ali še živi, kdo bi bil to?

Najbrž je smiselno, da izbiram med tistimi, ki jih ni več z nami, ker mogoče ostale še bom spoznala in si puščam to možnost odprto. Gotovo bi želela spoznati Astrid Lindgren.

Kaj bi si zaželeli, če bi ujeli zlato ribico?

Letalsko karto za Vietnam (smeh). Ne vem ... Najbrž se sliši zelo klišejsko, ampak zaželela bi si, da bi bili vsi moji domači in ljudje, ki jih imam rada, zdravi.

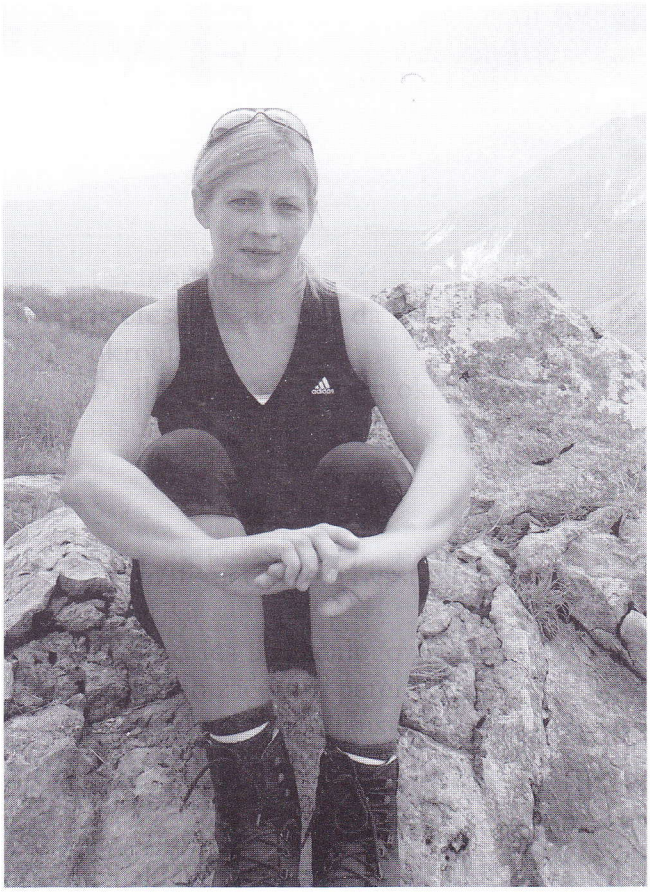

Bi želeli še kaj sporočiti profesorjem in dijakom?

Bom povedala nekaj, s čimer dostikrat bodrim sama sebe. Zelo veliko jamranja poslušam in seveda sem tudi sama kdaj nagnjena k temu, v resnici pa imamo zelo veliko srečo, da sploh lahko hodimo v šolo – tako mi, učitelji, ki imamo službo, kot vi, dijaki, ki v bistvu živite v prijetnem, varnem okolju. Dejstvo je, da stresa pri čemer koli, kar počnemo, ne manjka. Po drugi strani pa je dostikrat fino vedeti, da je šola samo šola in da to ni projekt življenja. Se da še kaj drugega zanimivega početi in tudi manj resno jemati stvari, ki se dogajajo v šoli.

Izjemni ledinci

Hana Barši Palmić

Juš Smole, skok v višino

Skok v višino je atletska disciplina, ena prvih na modernih olimpijskih igrah. Slovenski rekord trenutno znaša 231 cm, postavil ga je Rožle Prezelj leta 2004, svetovni pa kar 245 cm, ki ga od leta 1993 drži Kubanec Javier Sotomayor. Juš Smole, visok 197 cm, iz 3. g razreda, je trenutno eden najboljših v svoji kategoriji: dvakratni državni prvak mlajših mladincev, zmagovalec na meddržavnem mnogoboju, državni prvak U16 in osnovnošolski državni prvak.

Kdaj si se začel ukvarjati s skokom v višino in kako si sploh izvedel za ta šport?

Izvedel sem v četrtem razredu. Družinski prijatelj je treniral atletiko, jaz pa sem ravno nehal trenirati košarko, ker mi skupinski šport ni ležal. Na pobudo tega prijatelja sem se preizkusil v atletiki. Sprva sem imel bazne treninge, kar pomeni, da treniraš vse od teka, skokov, metov ... Šele čez leto sem se specializiral za skok v višino.

Kako potekajo treningi?

Najprej se ogrejem s tekom, naredim raztezne vaje, nato sledi atletska abeceda (skiping, škarjice ...). Imam dve vrsti treningov: prvi so za moč, na primer skok čez ovire, prehajanje ovir, drugi so, ko skačem.

Tvoj nastop na tekmovanju v bistvu traja le nekaj sekund. Kako se koncentriraš?

V bistvu se tekmovanje kar vleče. Začne se pri 140 cm, vendar jaz začnem skakati kasneje, ker lahko začetne višine izpustim. Ko tekmovanje pride do višjih skokov (190 cm ali več), nas je samo še nekaj. Določeno je, da se na skok lahko pripravljaš minuto in pol. Sam se zelo zberem, imam ustaljene gibe, da se sprostim in pripravim.

Katera lastnost je zaželena pri tem športu?

Ja, seveda, višina najbolj. Višji ko si, manj se ti je treba upogniti čez palico. Tudi, da si suh in lahek. Tudi gibčnost je pomembna, vendar če si visok, je težje biti gibčen. Pri skoku v višino je drugače kakor pri drugih eksplozivnih športnih, na primer pri skoku v daljino, kjer je pomembna masa. Tukaj mora biti vse optimalno: moč, zalet in masa.

Imaš kakšnega idola?

(smeh) Verjetno bo to kar Sotomayor, ki je svetovni rekorder. Športa po televiziji ne gledam veliko. Je pa velika razlika med moškimi in ženskami. V državnem rekordu je razlika 35 cm.

Osebni rekord?

194 cm. Postavil sem ga letos februarja na državnem prvenstvu. To je bilo takoj po okrevanju po poškodbi gležnja.

Poškodbi gležnja? So poškodbe pogoste?

Pravzaprav ne. Ko smo tekli v klanec, sem bil že zelo 'zmatran' in na kamnih mi je spodrsnilo.

Se nameravaš s skokom v višino ukvarjati profesionalno?

Skakal bom, dokler bom lahko. Zankrat imam cilj uvrstiti se na evropsko prvenstvo oziroma mladinske olimpijske igre. Letos še ne, naslednje leto pa skoraj zagotovo.

Bi rad povedal še kaj?

(smeh) Naj se vas odloči za skok v višino čim več, ker potrebujemo konkurenco. Čedalje starejši ko smo, manj nas je. Veliko jih odneha, ker obupajo. Rad bi videl, da bi bilo čim več konkurentov, ker bom kmalu prehitel še tiste, ki so dve leti starejši od mene. Žalostno je gledati, kako ljudje odhajajo, in na koncu ostaneš sam.

Tesa Julija Zver, gledališče

Korenine gledališke igre segajo še v staro Grčijo. Kljub stoletjem razlike je gledališče do danes ohranilo nekaj osnovnih značilnosti: ko igralec stopi na oder, postane z dušo in s telesom nekdo drug in začne živeti igro, ki jo predstavlja. Tesa je mlada igralka v gledališki skupini Pionirskega doma. Premiera zadnje večje predstave Pešec prečka cestišče, kjer igra Tesa več vlog, je bila 31. marca v Festivalni dvorani v Ljubljani. Ogledali smo si jo tudi Tesini prijatelji in sošolci.

Marca je bila premiera predstave, v kateri igraš. Je to kaj novega in večjega ali si v Pionirskem domu že kar domača?

V gledališki skupini Pionirskega doma sem že sedem, osem let. Še nikoli nisem igrala v Festivalni dvorani, predstave smo imeli v manjših prostorih. Letos smo se prijavili na festival Vizije in dali vse v to predstavo.

Kaj pri igri te najbolj pritegne?

To se bo slišalo samovšečno, vendar sem zelo rada v središču pozornosti (smeh). Rada imam, če me ljudje opazujejo in poslušajo. In pri igralcih je to v bistvu zelo iskana lastnost. Igralci so tudi v vsakdanjem življenju bolj opazni.

Imaš tremo samo na začetku ali tudi med igro?

Odvisno. Če sem v manjši dvorani, ki sprejme manj gledalcev, treme načeloma nimam. Letos v Festivalni dvorani pa sem imela hudo tremo. Pomembneje je to, kdo te gleda, in ne, koliko ljudi. Če me gledajo prijatelji, mi njihovo mnenje veliko pomeni, zato sem bolj živčna. Preden stopim na oder, je najhuje. Ko pa sem gor, pozabim na te stvari. Izjemno pomembno mi je, da me ljudje vidijo. Vedno gledam proti občinstvu in najdem osebo, ki jo poznam, na primer režiserko, in opazujem njen odziv. Šele ko stopim z odra, postanem kritična. Takrat je itak vse zanič (smeh).

Kaj je najlepši trenutek igre?

Najlepši trenutek je, ko poveš ali narediš kaj smešnega in vidiš oz. slišiš odziv občinstva kot smeh ali osuplost. Da vidiš vpliv nanje. Da si se jih dotaknil.

Imaš vzornike?

Vzornike imam, seveda. Vendar v slovenskem prostoru ne veliko, ker gledališke scene ne spremljam toliko. Všeč mi je Katarina Stegnar, ki je letos dobila Prešernovo nagrado. Uspelo ji je na alternativnem področju. Sicer pa name najbolj vpliva Quentin Tarantino. Med boljšimi se mi zdita tudi Leonardo di Caprio in Cillian Murphy, pa Jennifer Lawrence in Kate Winslet tudi.

Se ti je že kdaj pripetila kakšna nezgoda?

Ja, letos na premieri smo naredili napako, ko je bilo na odru več stolov in je bil moj popolnoma drugačen (smeh). Definitivno pa je bila najhujša na moji prvi predstavi Lahko noč, hudoba. Pet minut pred začetkom je soigralec odšel na stranišče in ga ni bilo takoj nazaj. Otroci, kakršni smo bili, smo zagnali paniko. A »the show must go on«, pa smo sami odigrali prvi prizor, brez njega. On je potem improviziral, ker ni vedel, kaj se dogaja (smeh). Predstava je vseeno izpadla dobra, tako da hujše škode ni bilo.

Te tudi na fantih privlači, da so bolj igralskega tipa, ali to ni pomembno?

Načeloma to ni pomembno, vendar imam izkušnje, da se bolje razumem z igralci. Zaradi skupnih interesov se hitreje vklopim v takšno družbo.

Kaj pa prihodnost?

Ko sem bila mlajša, sem razmišljala: rada imam igranje, vendar v tem ni denarja. Zdaj pa sem začela razmišljati, da bi študirala režijo. Sem razpeta med tem, ali bi študirala na AGRFT ali pa bi bilo bolje, če bi študirala nekaj, kar je bolj donosno. Vendar če študiram nekaj drugega, zagotovo ne bom najboljša; če pa študiram režijo, bom pa mogoče še spodobna režiserka (smeh).

Bi rada še sama kaj dodala?

Letos mi je bilo lepo, ker so si moji prijatelji prišli ogledat predstavo. Ker je bil odziv ljudi boljši. Ogromno mi je pomenilo, da so me prišli podpirat. Negativno pri gledališki igri je edino to, da se nekateri igralci čez čas počutijo, kot da so na višjem nivoju. In potem tudi želijo igrati z ljudmi na istem nivoju. Tukaj pride do konfliktov.

Tesa Julija Zver, premiera Pešec prečka cestišče, Festivalna dvorana, marec 2016 (foto: osebni arhiv)

Zala Gvardjančič, flavta

Tako kot športnikom tudi glasbenikom ni lahko usklajevati življenja s šolo in strastjo, ki jo gojijo. Zala Gvardjančič že mnogo let igra flavto. Njena glasbena pot je postala že tako zagreta in profesionalna, da se Zala poleg gimnazije izobražuje tudi na Konservatoriju za glasbo in balet. Čeprav je njen urnik poln od sedmih zjutraj do sedmih zvečer, Zala ohranja ljubezen do flavte. Je državna in regijska prvakinja leta 2013 in 2016 ter dobitnica zlatih in srebrnih plaket.

Katero vrsto flavte in kakšno glasbo igraš?
Igram prečno flavto. V šoli igram klasično glasbo in ostale skladbe po učnem načrtu pa tudi skladbe, ki so jih napisali profesorji konservatorija. Z bratom včasih poskušam jazz ali pa sama kaj eksperimentiram (smeh).

Kdaj si začela igrati in kaj te je navdušilo?
Začela sem v drugem razredu osnovne šole. Najprej sem dve leti igrala kljunasto flavto, zdaj pa prečno že enajsto leto. Navdušila sta me starša, ker sta tudi onadva glasbenika, in sorodniki. Pela sem tudi v zboru.

Poleg gimnazije se izobražuješ tudi na konservatoriju. Kako usklajuješ obe šoli?
Dopoldne imam gimnazijske predmete, popoldne pa glasbene, kakor tisti učenci, ki obiskujejo le konservatorij. Razlika je le v tem, da imam več ur in predmetov kot oni in da lahko z Ledino dobim malo več splošnega znanja. Letos sem na konservatoriju vsak dan. Tam imam naslednje predmete: flavta, klavir in pikolo, zgodovina glasbe, kontrapunkt, komorna igra in orkester. Je kar naporno, a me ravno takšen urnik spodbuja k delu in uresničitvi ciljev.

S kom si že igrala in s kom bi še rada?
Poleti sem se do sedaj preizkusila v igranju v mednarodnem orkestru v Sloveniji in Avstriji. Večinoma igram na seminarjih s profesorji in z učitelji, kot so Alenka Zupan, Janoš Balint, Carlo Jans, Julien Beaudiment, Eric Lamb Rummel in še mnogi drugi. Zelo si želim igrati z Emmanuelom Pahudom, švicarskim flavtistom, ali pa z Jasmine Choi, rojeno v Južni Koreji.

Kaj je ta posebna stvar na flavti, ki te tako privlači?
Zvok in občutek, ko igraš. Takrat sem v čisto drugem svetu, pozabim na ostale stvari, tudi na šolo (smeh). Ko pridem utrujena domov in se ne morem koncentrirati na učenje, grem rajši igrat, da se sprostim.

Si bila na kakšnih večjih tekmovanjih, nastopih?
Tekmovala sem že v Vidmu, Trstu, Beogradu in Ljubljani. Najbolj ponosna sem na prvo nagrado in zlato plaketo na regijskem tekmovanju mladih glasbenikov Slovenije leta 2013 in 2016 ter na drugo nagrado in zlato plaketo na državnem tekmovanju mladih glasbenikov Slovenije leta 2013 in 2016.

Ali si kdaj razmišljala še o kakšnem drugem glasbilu?
Ja, sem. Flavta je namreč kar priljubljen instrument in je zaradi konkurence treba veliko delati, da opraviš kakšno avdicijo. Vseeno pa ne bi zamenjala. Klavir in kitaro igram v glasbeni šoli. Razmišljala sem o oboi, kljub temu pa sta mi ton in barva flavte najbolj všeč.

Kakšni so tvoji načrti za prihodnost?
Šolanje želim nadaljevati na akademiji za glasbo v Ljubljani ali Avstriji. Vsekakor ima tujina to prednost, da je več izbire, tudi poučevanje je drugačno. Želim si poučevati igranje instrumenta ali igrati v orkestru.

Kaj bi še dodala?
Najprej bi se rada zahvalila vsem, ki me razumejo in mi pomagajo, da lažje usklajujem obveznosti na obeh šolah. Ni mi žal, da sem se odločila obiskovati obe šoli, saj na gimnaziji dobim bolj poglobljeno splošno znanje, na konservatoriju pa glasbeno znanje. Glasba me veseli, nanjo se vedno lahko obrnem, saj je ob nas ves čas. S flavto sem v vseh teh letih pridobila veliko znanja in nekaj naredila tudi na sebi: imam manj treme pred nastopanjem, hitreje si zapomnim daljše skladbe ... Našla sem nekaj, kar me veseli. Upam, da tudi vsak od vas, če tega v življenju še niste odkrili, najde takšno stvar, ki vam bo dajala (in jemala) energijo ter vas vedno znova naredila pozitivne.

Zala Gvardjančič (foto: Urh Kolar)

Legende ali piflarji?

Nina Rems,
Maja Repenšek

Si želite postati najboljši razred na Gimnaziji Ledina ali raje ponosni prejemniki ledinskega ključa? Ali pa si morda želite kar oboje?

V šolskem letu 2015/16 je zdajšnji 4. f s pridnostjo in z udeležbo na tekmovanjih osvojil naziv naj razred Gimnazije Ledina, s priredbo Petra Pana pa so osvojili srca lanskih četrtih letnikov in si prislužili ledinski ključ.

4. f z devetindvajsetimi učenci je bil vedno razred, ki mu je za osvojitev naslova najboljši razred Ledine zmanjkalo le malo točk. Lansko šolsko leto pa so se odločili, da to spremenijo. K uspehu sta jih pripeljala železna volja in seveda trdno začrtan cilj, ki so si ga zadali že na začetku šolskega leta. Spoštovanje drugih, upoštevanje vsakega mnenja, povezanost ter talenti, ki so jih znali spretno izkoristiti pri pridobivanju točk na različnih področjih, so lastnosti njihovega razreda, ki so jim pomagale do cilja. Motivirala jih je tudi misel na obetavno nagrado – enodnevni izlet v Izolo, na katerem so na koncu neizmerno uživali.

So razred, poln talentov in nasprotij, ki se med seboj odlično povezujejo in dopolnjujejo. Priznanja prejemajo na tekmovanjih iz jezikoslovja, naravoslovja in družboslovja. Nina Oražem je v intervjuju povedala, da so se za dosego cilja trudili prav vsi dijaki, udeleževali so se raznih projektov in tekmovanj. Meni, da je k njihovemu uspehu pripomogel tudi dober odnos z razredničarko Petro Špiletič Latin, ki jih spodbuja na vsakem koraku. Nastopali so na Ledinskih talentih ter zmagali v boju za ključ šole, kar jim je prineslo še dodatne točke. Nina je poudarila, da so »za zmago potrebni dobri odnosi v razredu, saj če bi vsak delal zase, nam to nikdar ne bi uspelo«.

V boju za ledinski ključ so morali 3. letniki posneti dvominutni film na temo pravljice. Dodatne točke so si prislužili, če so v film vključili profesorje in v njem poveličevali lanskoletne dobitnike ključa, 4. g. Že od vsega začetka je 3. f vodila misel, da naj bo v film vključenih čim več dijakov, da bodo s tem predstavili razred kot celoto. Po dolgem razmisleku so se odločili posneti priredbo otroškega filma Peter Pan, saj v njem nastopa veliko oseb: Peter Pan, Wendy, najdenčki, indijančki, gusarji in vile. S tem so zagotovili, da je k filmu prispeval vsak malo. Za ključ sta se potegovala še 3. b in 3. e. Dobro je bilo, da so film začeli snemati takoj, ko so dobili navodila. Nina je povedala, da z vključevanjem profesorjev niso imeli večjih težav, saj so jim bili vsi profesorji naklonjeni. Sodelovali so tudi profesorji, ki jih sploh niso učili, a so jih naključno srečali na hodniku. Zadnji dan pred prvomajskimi počitnicami so posneli še zadnje prizore filma. Po Nininih besedah so se pri snemanju najbolj zabavali, ko sta se na strehi telovadnice bojevala profesor Belina v podobi zlobnega kapitana Kljuke in njihov Peter Pan. Priznala je, da je med snemanjem prišlo tudi do nesoglasij, toda s pogovorom jim je vedno uspelo uskladiti različna mnenja in želje. Video je posnel Jakob Grbac, Luka Zaletelj pa ga je zmontiral, opremil z glasbo in mu dodal še zadnje podrobnosti.

Film je bil le ena od nalog, ki so jih morali opraviti za osvojitev ledinskega ključa. Tekmovali so še v igrah, kjer so morali dokazati timsko delo razreda. Tudi pri teh igrah so se odrezali najbolje (spet!). Rezultate tekmovanja je 4. g razglasil na Vugijih. Zmage so bili zelo veseli.

Nina je v imenu razreda dodala še: »Pravega recepta za to, kako postati naj razred, nimamo, povem lahko le,

Manca Golob, predsednica

»Biti dobitnik dveh tako prestižnih ledinskih nagrad je nekaj neprecenljivega! Stati na odru na Vugijih kar dvakrat je bil res vrtiljak občutkov, hkrati pa tudi potrditev, da je naš razred res nekaj posebnega in mi bo za vedno ostal v čudovitem spominu.«

da ne škodi, če se udeležite kakšnega šolskega projekta oziroma izkoristite razredne talente. Na koncu je vselej pomembno, da tega ne počnete le zato, da bi se povzpeli nekoliko višje po grafu, ampak da uživate in se s tem v razredu bolj povežete.«

Letos bo konkurenca v tekmi za naj razred nekoliko manjša, saj se 4. f ne bo potegoval za ta naslov. Veliko dela bodo namreč imeli z maturo in obveznostmi, ki jih morajo opraviti kot dobitniki ledinskega ključa. Organizirali so že krst fazanov in na koncu šolskega leta jih čaka še organizacija predaje ključa najboljšemu tretjemu letniku.

Maruša Peklaj

Kaj zate pomeni biti del razreda, ki je hkrati naj razred in dobitnik ključa?
Vesela sem, da smo osvojili naziv naj razred in dobili ključ, ker smo v to vložili veliko truda.

Najljubši dogodek z razredom, anekdota ...
Zabavno je bilo snemanje filma, anekdote pa naj ostanejo skrivnost.

Kako bi v treh besedah opisala 4. f?
Izvirni, zabavni, povezani.

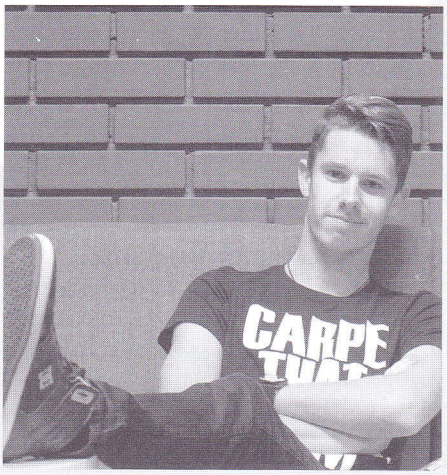

Luka Zaletelj

Kaj zate pomeni biti del razreda, ki je hkrati naj razred in dobitnik ključa?
Zame to predstavlja ponos. Da je razred, katerega del sem, doživel tak uspeh, tudi po zaslugi mojega filma, se mi zdi neverjetno.

Najljubši dogodek z razredom, anekdota ...
Definitivno lanskoletni Vugiji. Na koncu prireditve so bili že vsi naveličani našega prihajanja na oder in pobiranja nagrad.

Kako bi v treh besedah opisal 4. f?
Povezan, edinstven, najboljši.

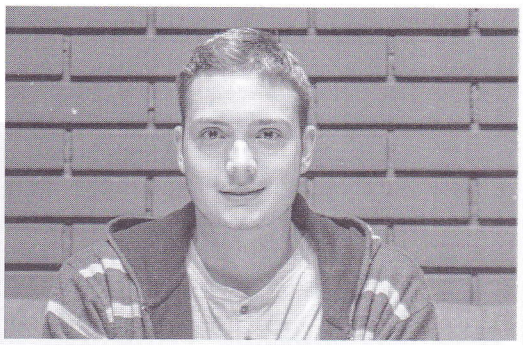

Jakob Grbac

Kaj zate pomeni biti del razreda, ki je hkrati naj razred in dobitnik ključa?
Na naš razred sem izredno ponosen, saj ko gre zares, zmeraj stopimo skupaj in dosežemo zastavljeni cilj. Nič drugače ni bilo ob snemanju filma za ledinski ključ in tekmovanju za naj razred.

Najljubši dogodek z razredom, anekdota ...
V razredu sem doživel veliko smešnih dogodkov, a ta trenutek mi na pamet pade prvoaprilska šala, ki smo jo izvedli v drugem letniku. Po prenosnem zvočniku smo predvajali melodijo šolskega zvonca ter tako nekaj profesorjev nahecali, da so končali uro pet minut pred pravim zvonjenjem.

Kako bi v treh besedah opisal 4. f?
Zavzet, delaven in uspešen.

Volitve v ZDA

Elektra Katarina Korošec

Ilustracija: Sara Redžić

Lepo od začetka oziroma preprosto o zapletenem ...

Prebivalci ZDA so, kar se politike tiče, razdeljeni na dva tabora: demokrate in republikance. Izmed članov, ki so naznanili kandidaturo, oba tabora izbereta predstavnika, ki bo kandidiral za predsednika ZDA. Predsedniški kandidat stranke mora dobiti večino glasov delegatov svoje stranke in biti potrjen na strankinem kongresu ali zborovanju. Na demokratski strani mora prejeti podporo 2025 delegatov, na republikanski pa 1191. Tako po kongresu obeh strank postane jasno, katera kandidata gresta v tekmo za predsednika države.

Volilna kampanja se pravzaprav začne že več kot leto pred volitvami, ki so vedno prvi torek v novembru. Ljudske glasove pretvorijo v glasove delegatov oz. elektorjev (imenovane tudi elektorski glasovi) posamezne stranke, ki jih ima zvezna država, kjer potekajo volitve. Vsaka zvezna država ima točno določeno število elektorskih glasov, ki je odvisno od števila volilnih upravičencev države. Največ, 55, jih ima Kalifornija, Aljaska, denimo, pa le 3. Tisti kandidat, ki v posamezni zvezni državi zbere večino glasov, osvoji vse elektorske glasove te države. Predsednik ZDA postane kandidat, ki prejme več elektorskih glasov.

Dosedanje volitve so pokazale, da je zmagovalec volitev tisti, ki je zmagal na Floridi, v Pensilvaniji in Ohiu oz. v vsaj dveh od teh zveznih držav. Tak sistem je bil zasnovan že pred več kot 200 leti z namenom, da se prepreči diktatura velikih in močno poseljenih severnih držav.

Zakaj so Američani tako nezaupljivi do svojega volilnega sistema?

Do sem vse lepo in demokratično, zatakne se le takrat, ko se elektorji odločijo, da ne bodo sledili glasu ljudstva, temveč svoj glas podelili nasprotnemu kandidatu. To se je sicer zgodilo le nekajkrat, a dejstvo je, da se lahko zgodi. Kaj je razlog za takšno odločitev, lahko le ugibamo (mogoče smrdi po denarju).

In če karikaramo: mesto predsednika ZDA, ki velja za najpomembnejšo politično funkcijo na svetu, izbere 538 pomembnežev, ljudstvo pa poda zgolj priporočilo, za koga naj glasujejo. Hm, kje je tu demokracija?! Če je razlika med kandidatoma dovolj velika, sistem deluje, ob tesnem izidu pa pokaže svoje hibe. Trikrat se je namreč že zgodilo, da kandidat z večino glasov ljudstva ni zmagal. Najbolj napet boj je bil leta 2000 med Georgeem Bushem in Alom Gorom. Al Gore je namreč prejel večje število ljudskih glasov, vendar je zaradi elektorskega sistema vseeno zmagal George Bush. Poraženi kandidat se sicer lahko pritoži na sodišče, a načeloma obvelja volja elektorjev.

Round #1: dejstva

Predsedniški kandidat republikancev Donald J. Trump se je rodil leta 1946 (70 let) v New Yorku. Diplomiral je iz finančništva na fakulteti v Pensilvaniji. Poročen je bil trikrat, od leta 2005 s Slovenko Melanijo, in ima pet otrok. Zamenjal je že štiri politične stranke (reformistična, demokratska, neodvisna, republikanska). Je nepremičninski mogotec in zvezdnik resničnostnega šova Pripravnik (The Apprentice). Omembe vrednih političnih izkušenj do letos ni imel.

Predsedniška kandidatka demokratov Hillary R. Clinton se je rodila leta 1947 (69 let) v Chicagu. Na Yalu je diplomirala iz prava. Poročena je z nekdanjim predsednikom ZDA Billom Clintonom. Dela kot pravnica in ima bogate politične izkušnje:

bila je prva dama ZDA (1993–2001), senatorka New Yorka (2001–2009), leta 2008 je že kandidirala za predsednico, a izgubila proti Baracku Obami, med letoma 2009 in 2013 pa je bila državna sekretarka.

Round #2: stanje

Stanje je izjemno napeto. LA Times je 10. septembra na državni ravni izvajal anketo in rezultati so pokazali, da Clintonova vodi s 45 %, Trump pa ji je za petami s 44 % glasov. 8. septembra sta bila na Floridi izenačena, v Ohiu je imel Trump 1 % prednosti, Clintonova pa v Pensilvaniji 5 %. Res pa je, da Trumpu podpora iz debate v debato pada, Clintonovi pa raste. Razlike v nekaj odstotkih seveda niso jasni pokazatelj stanja, saj moramo vedno računati na nekaj odstotkov merske napake. Razlike so torej majhne in prav nič še ni odločeno, pa vendar velja Hillary za favoritko.

Round #3: volilci

Zdi se, da ima Trump veliko bolj goreče privržence kot Clintonova. Zbira nabito polne stadione entuziastičnih množic, medtem ko Hillary to ne uspeva. Njene dvorane so večkrat smešno prazne, vendar ima v rokavu posebnega aduta: feministke. Trump med borkami za žensko emancipacijo podpore tako rekoč nima. S svojimi izjavami, ki so bile mnogokrat označene za seksistične, odbija večino ženske populacije, a hkrati poudarja ženstvenost (ki jo ponazarja tudi njegova žena Melania Trump), ki je v današnjem svetu skorajda zaničevana. Med nežnejšim spolom je pridobil nekaj privrženk predvsem na ta račun.

Opazimo lahko bistveno razliko med volivci. Popolno razklanost: Trump na svojo stran pridobiva konservativne ljudi, večinoma katoliške vere, saj javno in trdno podpira njihova načela. Ob njem stoji tudi sloj prebivalstva, ki je bil v devetdesetih stereotipno označen kot »angry white man« in pooseblja temelje Trumpove kampanje (proti eksperimentiranju s spolom, istospolnim porokam, feminizmu, multikulturnosti, migracijam ...). Nasprotno pa Hillary Clinton privablja vse, ki težijo k t. i. »modernemu svetu«: feministke, aktiviste za pravice istospolnih, borce za človekove pravice ... Zmaga kateregakoli kandidata bo lahko pomenila precejšnjo spremembo. Korak nazaj v spodbujanju multikulturnosti, gradnja države na temeljih krščanskih vrednot in večja usmerjenost v zadovoljstvo lastnega naroda ali pa vrata, še bolj odprta različnosti in borbi za uvajanje vrednot »modernega« sveta.

Pa vendar je pri špekulacijah, kdo bo zmagal, izjemno pomemben še en dejavnik. Trumpovi zagnani volivci bodo šli prej na volitve, saj so veliko bolj motivirani. Problem je namreč v tem, da ankete javnega mnenja Clintovi pripisujejo večjo podporo, vendar mnogi od teh anketirancev sploh ne bodo šli na volitve, saj njeni privrženci niso tako goreči in zagnani kot Trumpovi.

Round #4: umazana igra

Obe strani druga drugi zadajata nizke udarce. Trumpovi privrženci so veseli vsakič, ko Hillary v javnosti zakašlja, saj so prepričani, da je kandidatka bolna. To v njenem taboru sicer zanikajo, pa vendar nočejo razkriti njenega zdravstvenega stanja. Njihova teorija bi dejansko lahko bila resnična, saj je v javnost prišel posnetek, kako se utrujena Hillary opoteka in ji pomagajo v avto. Iz njenega tabora so kmalu sporočili, da ima pljučnico.

Na drugi strani pa Hillary Trumpove privržence javno zmerja z rasisti, ksenofobi, seksisti in homofobi. Vedeti moramo, da volitve na splošno niso le, za koga si, temveč je skoraj bolj pomembno, proti komu si. Oba, Donald in Hillary, sta med Američani namreč zelo nepriljubljena.

Round #5: kaj lahko pričakujemo

Trenutno stanje: Hillary Clinton prebolela pljučnico. Stanje njenega zdravja je seveda bilo predvolilno vprašanje; Hillary Clinton označila Trumpove podpornike za »obžalovanja vredne« in to obžalovala; Trump: »Putin je veliko boljši predsednik od našega«; Obama pozval, naj volijo Clintonovo, kot bi volili njega; Trumpov gospodarski načrt napoveduje rast, analitiki skeptični; Trump nadleguje ženske, Hillary je s svojega maila kot državna sekretarka pošiljala sumljiva sporčila in mnogi drugi naslovi nas vabijo (ali silijo), da spremljamo ameriške volitve – izid namreč ne vpliva le na ZDA, temveč na ves svet.

Pa vendar, stanje je popolnoma nepredvidljivo, sploh če upoštevamo celotno »kuhinjo«, ki stoji za celotnim volilnim sistemom. A če pomislimo: v teh napetih časih, kaj bi bilo bolje: če bi eni izmed svetovnih velesil vladala precej gotova konstanta v podobi Clintonove ali popoln ekstrem v podobi Trumpa, ki se lahko izkaže za totalen polom ali pa kot sveža sapa z novimi pristopi v kolesju sprijenosti svetovne politike?

Prvič

A poznaš tisti občutek, ki ga dobiš, ko prvič stopiš v šolo? Tisti občutek, ko ti je potem ful slabo, ker nikogar ne poznaš, pa veš, da te bo sestra ob prvi priložnosti, ki jo bo dobila, napadla z alkoholcem? Ne, jst tud ne.

Ker se z vsemi dobro razumem in sem odrasla v družini, kjer takih stvari ne podpiramo in hodimo spat ob 19.30 zato, da dobimo kvalitetnih dvanajst ur in pol spanca, se napad s flomastrom definitivno ni zgodil. Just kidding!

Ko sem zjutraj odprla vrata sobe, je Tesa že čakala s flomastrom v roki. No, spat pa tudi ne hodim tako zgodaj. Ponavadi se vedno zgodi kaj blazno pomembnega, zaradi česar moram ostati pokonci do enajstih (pod »blazno pomembno« mislim telefonsko analizo tega, da je tisti, ki je všeč moji prijateljici, gledal v njeno smer – četudi je opazoval le oglasno desko za njo). Ostanke flomastra sem si takoj začela drgniti z obraza, da se znaki neusmiljenja mojih sostanovalcev ja ne bi videli, ko bi šla v šolo. Ker rada spoznavam ljudi, mi prve ure tega dne niso bile tako grozne. Mučno je postalo šele takrat, ko sem izvedela, da se bomo odpeljali nekam bogu za hrbtom, kjer se bomo igrali »zabavne igre z žogo, pri katerih bomo lahko lažje spoznali drug drugega«. Kot da ni bilo že dovolj hudo, da smo imeli v osnovni naporno športno, kjer je bila edina možnost, da nisi imel popravca, to, da si se zjokal v učiteljevem kabinetu in tarnal o tem, da če padeš ta predmet, zate ni prihodnosti. (Če tega trika do zdaj še nisi uporabil, ga toplo priporočam – vsakič vžge.)

Glede na to, kako navdušeni smo bili nekateri nad izbiro spoznavnih dejavnosti prvega šolskega dne, si nas je šlo veliko »umivat roke« na wc, kjer smo potem zaradi strašanske gužve pri umivalnikih preživeli večino dneva. Tako je minil prvi dan aka strah in trepet vseh, ki so alergični na alkoholne barve. Naslednji dan je bil, če izpustimo vse napovedi testov, kar v redu. Spoznaš veliko ljudi, najdeš si simpatijo, ki jo potem prestalkaš na facebooku pa instagramu (ker vsi vemo, da ne moreš biti dipster, če nimaš instiča), in preostanek dneva screenshotaš njegove/njene urnike in gledaš, ali je kaj možnosti, da se bosta videla na hodniku. Tak je približno tudi še cel prvi teden, samo da lahko izkusiš še tek na ljubljanski grad in spoznaš še več profesorjev, ki ti grozijo, da če hočeš narediti prvi letnik, se moraš odpovedati socialnemu življenju, se učiti po štiri ure na dan, do konca leta ne uporabljati telefona ali katerekoli elektronične naprave, ki bi bila lahko distrakcija, in praktično živeti pod kamnom, dokler ne prideš na faks. (Lora aka odvisnik od sadnega čaja)

Sara Redžić

Zadnjič

Nič se ne more primerjati s tistim vznemirjenjem, s katerim se mladi »fazančki« zapodijo v prve dni novega šolskega leta, razen morda zadovoljne umirjenosti, s katero skozi vrata šole prikorakamo četrti letniki. Prvi šolski dan, ki je navadno poln vznemirjenja in spoznavanj, je za nas ponovno srečanje z zdaj že domačimi obrazi in z znano rutino jutranjega vstajanja. Za nekaj trenutkov smo kar nekoliko vzvišeni, saj smo, zdaj že stari mački, najstarejši in torej najmodrejši dijaki na tej šoli. Temu pa sledi prav tako vznemirljivo, a tudi nekoliko grenko spoznanje, da smo tu zadnjič. Kar malce strašljivo je, kako hitro se nam približuje cilj in z njim življenje, v katerem bo Gimnazija Ledina le del naše preteklosti.

Ampak raje se vrnimo v varno zavetje prvega tedna šole, ko je matura še daleč, prav tako pa tudi vse »strahote«, ki jih prinaša. Naj začnem torej na šolskih hodnikih, po katerih smo se že vajeni gibati in se zdaj lahko mirne vesti hudujemo nad prvošolci, ki so, seveda, krivi za vse zastoje, ko s svojimi polnimi nahrbtniki tavajo od ene do druge strani šole, nevedoč, na kateri strani je učilnica 111 in na kateri 116. Tu me prekine preblisk iz preteklosti in zadovoljno se nasmehnem, zdaj namreč (končno) obvladam navigacijo po šoli. Prav tako se ležerno zarežim, ko zaslišim pritoževanje nad katerim, zdaj zame že neobveznim, predmetom. Da, snov postaja težja, življenje pa lažje. Šolski ritem, ki se je v prvem letniku zdel divji, mi je prešel v kri in vikendi se zdijo neprimerno daljši. Seveda ta občutek vsemogočnosti hitro zbledi, ko se znajdem v razredu, a zdaj je šele september in še kar nekaj časa bo minilo, preden se bom ozrla okoli sebe in ugotovila, da mi je pol leta nekako izpuhtelo v zrak.

Naj torej nadaljujem s poukom, kjer nam vsi profesorji po vrsti, razen mogoče dveh ali treh (veste, kdo ste, in hvala), zatrjujejo, da smo zaenkrat še popolnoma nesposobni opraviti maturo (in kako nenavadno je, da nam isto sporoča tudi majhen glasek v glavi, vsakič ko »pozabimo« domačo nalogo), hkrati pa se vedejo, kakor da nam ni treba ničesar več razlagati, saj bi po treh letih na tej šoli že morali kaj znati. No, tega zadnjega jim seveda ne gre zameriti, saj smo vendar maturanti. Maturanti – ta beseda nas asociira na še eno pomembno stvar, na katero že od začetka leta ne moremo pozabiti – maturantski ples. Nekje iz ozadja naših zapiskov se (včasih ob prav neprimernih trenutkih) v ospredje prerinejo »rumene strani«, ki nas sprašujejo po izbiri plesne šole, po soplesalcih in po vseh ostalih nepotrebnih detajlih. Vsekakor pa je to priložnost, da očala in zapiske zamenjamo s svečano obleko in se šoli predstavimo še v malce drugačni luči.

Nekateri pa se po treh, za nas čudovitih letih na Ledini še vedno izogibamo srečanju z dejstvom, da je to leto res zadnje. Kar malce nepošteno se nam zdi, da so naši profesorji na tej šoli lahko leta, medtem ko mi dobimo le štiri. Kljub temu pa se nas večina veseli časa, ko bo gimnazija za nami. V zadnjih treh letih smo pridobili toliko dragocenih izkušenj (in na kakšno še računamo), zdaj pa je čas, da še zadnjič preživimo prvi šolski teden, pa prvi mesec in prvo zadnje leto na GL, nato pa pokažemo študentskemu svetu, kdo pravzaprav smo maturanti Gimnazije Ledina. (um)

Alja Kregar

15. beneški arhitekturni bienale

Kristjan Sedej

V Benetkah od 28. maja do 27. novembra poteka že 15. arhitekturni bienale, ki v prostorih Arzenala in Napoleonovih vrtovih, bolj znanih kot Giardini della Biennale, ter nekaterih drugih paviljonih ponuja nabor konceptov, razstav in maket arhitektov z vsega sveta.

Letos razstavljajo pod naslovom *Reporting from the front*, ki ga je začrtal kurator, čilenski arhitekt Alejandro Aravena, letošnji dobitnik prestižne Pritzkerjeve nagrade za arhitekturo. Tema bienala se navezuje na Aravenovo delo, ki s podjetjem *Elemental* teži k arhitekturi s socialnim namenom. Skupaj projektirajo stavbe, ki zahtevajo manj kapitala za izgradnjo in učinkujejo ne zgolj na uporabnike stavbe, ampak na celotno družbo.

Poudarek bienala je na socialni interakciji arhitekture in njeni politični angažiranosti v obdobju večjih družbenopolitičnih fenomenov, kot so gospodarska kriza iz leta 2008, katere posledice čutimo še danes, množično preseljevanje, naravne katastrofe, krčenje naravnega habitata ogroženih živalskih vrst ... Občutiti je preskok v miselnosti v primerjavi s prejšnjim bienalom, ki ga je kuriral Rem Koolhaas pod naslovom Fundamentals in kjer je bil poudarek na elementarnih komponentah arhitekture. Letos je bienale bistveno bolj odprt obiskovalcem, ki niso pretirano angažirani v sferi arhitekture in nimajo pretirano veliko predznanja o statiki, konstrukciji ali arhitektoniki. Koncept bienala se ne zateka k hermetični samorefleksiji, ampak se opira na različne študije za boljše razumevanje in kritično dojemanje družbenopolitične disharmoničnosti, ki divja po svetu. To na stežaj odpira vrata interdisciplinarnemu diskurzu, kar bi danes moralo biti osnova arhitekture, saj sta socialna interakcija in politična angažiranost esencialni komponenti arhitekture, a vendar sta bili skozi leta zanemarjeni v prid estetike in konstrukcijskih eksperimentov.

Čeprav gre pri konceptu razstave za vzpodbuden korak naprej k širjenju dimenzij kompatibilnosti arhitekture v koncepciji diskurza, pa pri tem vseeno naletimo na različne probleme, ki so jih osvetlili predvsem angleški kritiki v svojem pogledu na letošnji bienale. Zanj namreč pravijo, da je le zbor humanistov, podoben zboru Združenih narodov. A vendar temu lahko oporekamo, saj ne gre le za humanitarno sanjarjenje, kako izboljšati svet, marveč je v ospredju ideja iskanja meje arhitekture v vzajemnem razmerju do družbe ter posameznika. Japonski paviljon, ki je prejel srebrnega leva, to odlično nakaže s spojem lokalne kulture, filozofije ter problematiko soočanja s posledicami potresov in cunamijev. Arhitektura se tu pokaže kot neke vrste kolaž filozofije, ki deluje v prid komunalnega načina bivanja, in alternativnega reševanja brezposelnosti kot posledice naravnih dejavnikov. Omeniti velja tudi avstralski paviljon, ki je z minimalistično predstavitvijo bazena ponudil prikrito zgodbo o diskriminaciji staroselcev ter dokazal, da je lahko tudi javna arhitektura povezovalni člen med različnimi družbenimi skupinami in da pripomore k diskurzu o rasizmu in diskriminaciji v isti meri kot vizualna umetnost ali literatura.

Zmagovalni paviljon je bil španski, ki je osvetlil problematiko nedokončanih arhitekturnih objektov v Španiji, nastalih okoli leta 2008, ter predstavil različne projekte, ko so španski arhitekti z minimalnim kapitalom renovirali nedokončane stavbe s socialno interakcijo v mislih. Ideja je fantastična, lahko rečemo celo nujna, saj ponuja motivacijo za države, ki so se znašle v

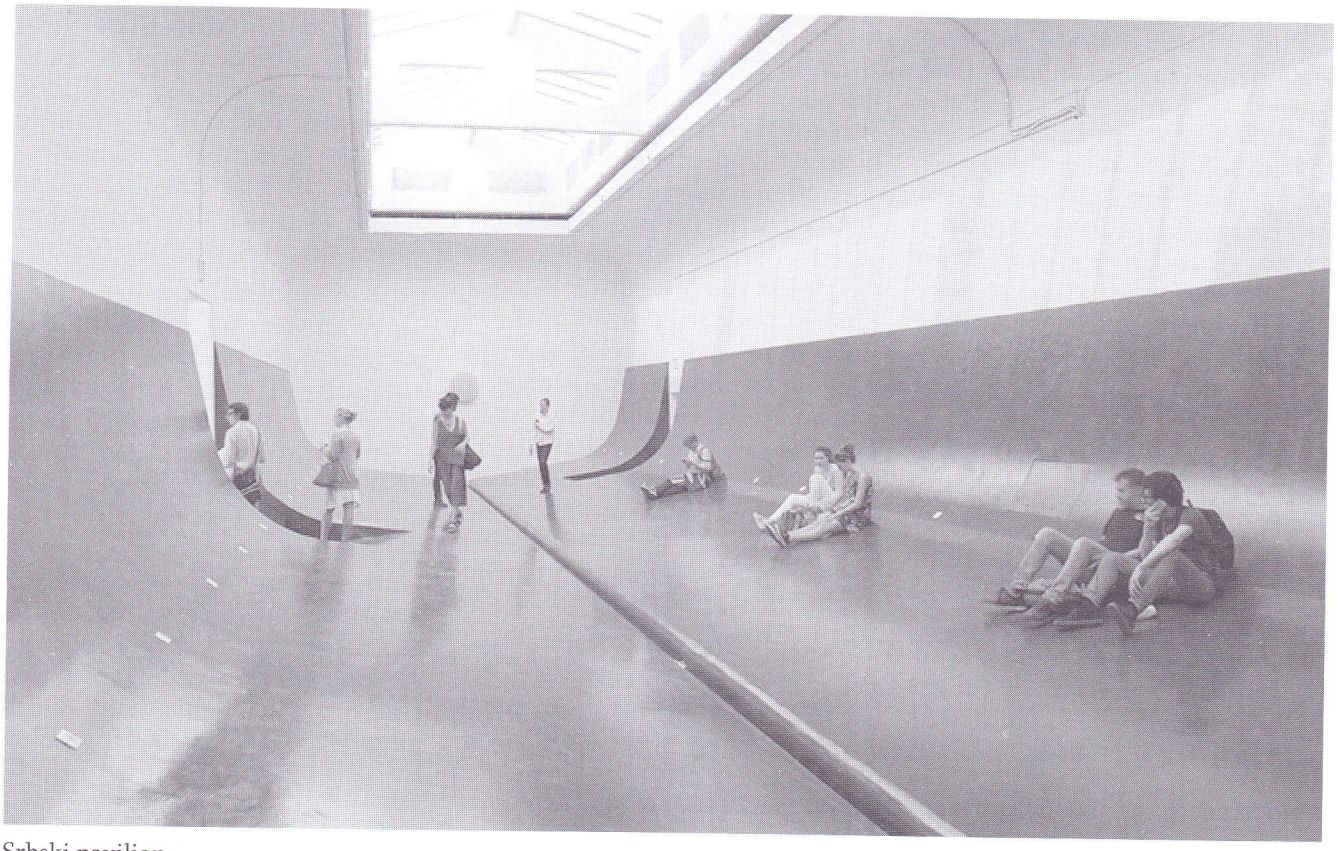

Srbski paviljon

krizi ter imajo težave s pomanjkanjem infrastrukture. Dokazuje namreč, da v svetu kapitalizma ni vse v kapitalu, marveč v načinu, kako pristopimo k projektu. Še en nagrajen paviljon je treba izpostaviti, in sicer nigerijski. Predstavili so ladjo, ki je preplula pot od Nigerije do Italije, medtem ko so na njej izvajali šolski program. Ta projekt ni zanimiv toliko zaradi inovativnosti ali drznosti, ampak zaradi opozarjanja na ekspanzijo arhitekture v države, kjer ni te tradicije. To je vzpodbudno tako za arhitekturo samo kot tudi za diskurz o arhitekturi, saj države, kot so Čile, Nigerija ali Bolivija, ponujajo različne poglede na arhitekturo in njeno funkcionalnost.

Na razmerje med arhitekturo in posameznikom opozarja tudi srbski paviljon, ki ga je žirija tragično prezrla, čeprav je bil absolutno najboljši. Srbska delegacija se je odločila za minimalizem: njihov paviljon je velika soba, ki je po tleh in stenah obdana z modro plastiko, na obeh skrajnih koncih sobe ima dva zvočnika, ki oddajata zvok tipkanja, v predsobi pa so bili na razpolago kupi kopij e-mailov. Na prvi pogled to ni nič posebnega, a vendar jim je z zelo malo materiala uspelo podati univerzalno zgodbo mladih arhitektov. Plastika posnema obliko dna ladje, ki nakazuje plovbo arhitektov skozi težke socialne razmere, obenem pa prikaže dejansko stanje ne le srbskih, ampak mnogih drugih arhitektov, ki so danes prezrti v družbi. Modra barva plastike je simboličen prikaz njihove domišljije, ki jih vseeno navdaja z optimizmom, temu pa na drugi strani oporeka konstantno tipkanje prošenj za delo, ki jih lahko obiskovalec zavrne s štampiljko in šablonskim odzivom. Sporočilo je univerzalno, predstavitev pa lucidna, a obenem realistična, minimalistična, čuti se vpliv Yvesa Kleina in Bertolta Brechta. Gre za popoln umetniški prikaz stiske posameznika, ki ne more izpolniti svojega umetniškega potenciala, arhitektura pa mu ponuja možnost izražanja.

Pri srbskem paviljonu se pojavi vprašanje, ki preveva tudi več drugih paviljonov: ali je to arhitektura ali umetniška instalacija? Kaj loči instalacije Barbare Kruger od irskega paviljona, ki prikazuje, kako lahko dojemamo človeško miselnost kot arhitekturno konstrukcijo in na primeru demence lociramo fragmente miselnosti? Ali lahko implementacija arhitekture, arhitekturne teorije ali pa sama arhitektonika pričnejo proces metamorfoze umetniške instalacije v arhitekturni objekt? Očitno je, da nekateri postmodernistični arhitekti v osnovi še vedno delujejo bolj v sferi vizualne umetnosti. S tem ni nič narobe, a vendar je treba za nadaljnji razvoj arhitekturnega diskurza in arhitekture določiti mejo med arhitekturo in umetniško instalacijo, saj gre pri arhitekturi za popolnoma drugačno teorijo in popolnoma drugačne okoliščine nastanka umetniškega objekta. Tako moramo torej biti kritični do urugvajskega, irskega, švicarskega ter mnogih drugih paviljonov ter jih gledati skozi to prizmo, ne pa jih jemati zgolj kot nekaj samoumevno koristnega za arhitekturo, kakor to dojemajo nekateri kritiki.

A vendar se lahko od tega naučimo tudi mnogo koristnega, predvsem drznosti in želje po eksperimentiranju, ki ga pri slovenskih arhitektih letos ni bilo zaznati, saj smo se popolnoma utopili med vsemi drugimi paviljoni in izpadli kot kopija poceni skandinavskega paviljona izpred šestih let. Morda bo slovenski paviljon na naslednjem bienalu presenetil z več ekscentričnosti in liričnosti. Srbom je to letos uspelo.

24 resnic na sekundo

Kristjan Sedej
Ilustracija: Alja Kregar

Leta 2004 je v Cannesu na filmskem festivalu nagrado za najboljši kratki film prejel Trafic romunskega režiserja Catalina Mitulescuja, tri leta kasneje pa za najboljši film ponovno romunski predstavnik 4 meseci, 3 tedni in 2 dneva režiserja Cristiana Mungiuja. Ta dva filma, ki sta nepričakovano dobila prestižne nagrade, sta širšo javnost opozorila na fenomen romunskega novega vala.

Leta 1989 je v Romuniji izbruhnil upor, ki je po več desetletjih s funkcije predsednika države vrgel totalitarističnega Nicolaeja Ceausescuja. S tem se je začela demokratizacija in posledično tranzicija iz komunistične v kapitalistično Romunijo. Ta dogodek ter dogajanje pred njim sta pomembna za razumevanje fenomena novega vala.

Pred revolucijo je v Romuniji vladalo stanje popolne cenzure, ki je dopuščala le filme, ki so bili ideološko skladni s totalitarističnim režimom ter so se uporabljali izključno za propagando in reprezentacijo ideologije. Zato tudi danes širša javnost ne pozna nobenega romunskega filma, posnetega pred letom 1989 (z izjemo filma Reenactment). Če to primerjamo z rusko kinematografijo, kjer je vlada načrtno financirala visokopotezne filme, ki niso bili ideološko kontaminirani, ter ustvarila klasike, kot sta Stalker in Solaris, postane slika jasnejša. Romunija nima nobenih pogojev za to, da se sklicuje na ideološko nekontaminiramo kinematografsko tradicijo, a ravno to je vzpodbudilo razvoj novega vala.

Mlajši romunski režiserji, ki so bodisi doživeli revolucijo ali pa občutili njene posledice, se niso ravnali po lastni tradiciji, ki je neobstoječa, ampak so se odločili za zanimivo varianto eklekticizma, kjer so kombinirali francoski novi val in italijanski neorealizem. Ker sami ničesar od tega niso doživeli, to sedaj doživljajo s posebno aproporcijo, ki je v Romuniji dobila unikaten vizualni jezik. Minimalizem, ki preveva filme, pomanjkanje glasbe, prikaz človeških odnosov ter še posebej prikaz življenja pod totalitarističnim režimom, kjer posameznik ne obstaja, ampak je le številka, ki naj bi jo reprezentirala oblast, in kjer nima nihče osnovnih pravic, so tu izraziti. Potrebno je razumeti, da je bilo od vseh držav vzhodnega bloka v Romuniji največ lakote in revščine. In ravno to je vplivalo tudi na današnje stanje, ki ni pretirano drugačno. Filmi ne prikazujejo le življenja pred revolucijo, ampak tudi po revoluciji, po prehodu iz socializma v kapitalizem; v tem kontrastu med preteklostjo in sedanjostjo prikazujejo dejansko pomanjkanje sprememb v odnosu do človeka, prikazujejo resnico nehumanega kapitalizma v Romuniji.

Francoski režiser Jean-Luc Godard je v enem svojih zgodnjih kratkih filmov izjavil, da je fotografija resnica, film pa 24 resnic na sekundo. Tako lahko gledamo na romunski novi val, saj gre tu za željo po širitvi resnice. Romunija je bila do vstopa v Evropsko unijo relativna neznanka glede notranjepolitičnih razmer, danes pa zaradi frustracije izgubljene generacije spoznavamo zgodbe običajnih ljudi, ki nam rišejo polno podobo Romunije, kamen za kamnom, dokler se ta tragični mozaik ne zapolni. Film 4 meseci, 3 tedni in 2 dneva ni bil ustvarjen z namenom podpiranja splava, ampak je bil mišljen kot okno, ki prikazuje resnico, kakšno

je stanje v družbi, kjer ženska nima pravice do splava. Ne gre za pridigo, ampak zgolj za objektiven, ideološko nekontaminiran prikaz realnosti nekega nam neznanega obdobja. V tem je zelo podoben filmom iranskih režiserjev, kot sta Dariuš Mehrjui in Bahram Beizai.

Danes, po padcu edine alternative zahodnemu kapitalizmu in po prevladi kapitalizma, lahko opazujemo porast različnih glasov iz različnih krajev, ki opozarjajo na zgodovino, ki smo jo zanemarili, in na zgodbe, ki jim nismo prisluhnili, ter želijo, da se iz njih učimo. Pri tem se Romuni razlikujejo od drugih tudi po zelo krutem črnem humorju, ki je vseprisoten v njihovih filmih ter izraža njihov pogled na svet in odnos do njega. Motive, kot so smrt, splav, ločitev, seksualizacija, pospremijo z vmesnimi vložki humorja, a vendar nikoli do točke, kjer bi film deloval neavtentičen. Zaradi različnih dejavnikov (občasni jump cut, ki povzroči časovno in prostorno disharmoničnost) med gledanjem sicer vselej dojemamo, da je to pred nami le film, a vendar je prisoten dolg pogled kamere, kot pri filmih avstrijskega režiserja Michaela Hanekeja, ki v svoji vztrajnosti prikazuje sceno tako dolgo, da doživimo ponotranjenje dogajanja. Gre torej za paradoksalno alienacijo, ki povzroča približevanje posameznika dogajanju, ki je prav tako izvzeto iz eksogenega vira, na primer filmov režiserjev, kot sta prej omenjeni Haneke ali kultni Ingmar Bergman.

Film je lahko več kot le zabava, lahko je dokument. Filmi, kot sta Položaj otroka in Daleč za griči, niso le dokument, ki prikazuje neki dogodek ali pojave, ki so se odvili v Romuniji, ampak so sami inertne komponente tega pojava. Pomagajo širiti resnico, mi kot gledalci pa smo priče te resnice, ki jo moramo kritično ovrednotiti ter razmisliti o svetu, v katerem smo, in o družbi, ki nas obdaja, saj včasih ne moremo uvideti vseh zgodb, ki se odvijajo okoli nas.

Države vzhodnega bloka res niso nekaj velikega v kontekstu gospodarstva, nekatere, kot je Romunija, tudi niso velike na področju kulture, a vendar so ti kraji nedvomno veliki po številu zgodb, ki nam jih lahko zaupajo, in zgodb, ki nam pokažejo resničen obraz človeštva. Ravno zato potrebujemo več umetnikov, ki bi nam zaupali te zgodbe ter tako pomagali širiti resnico.

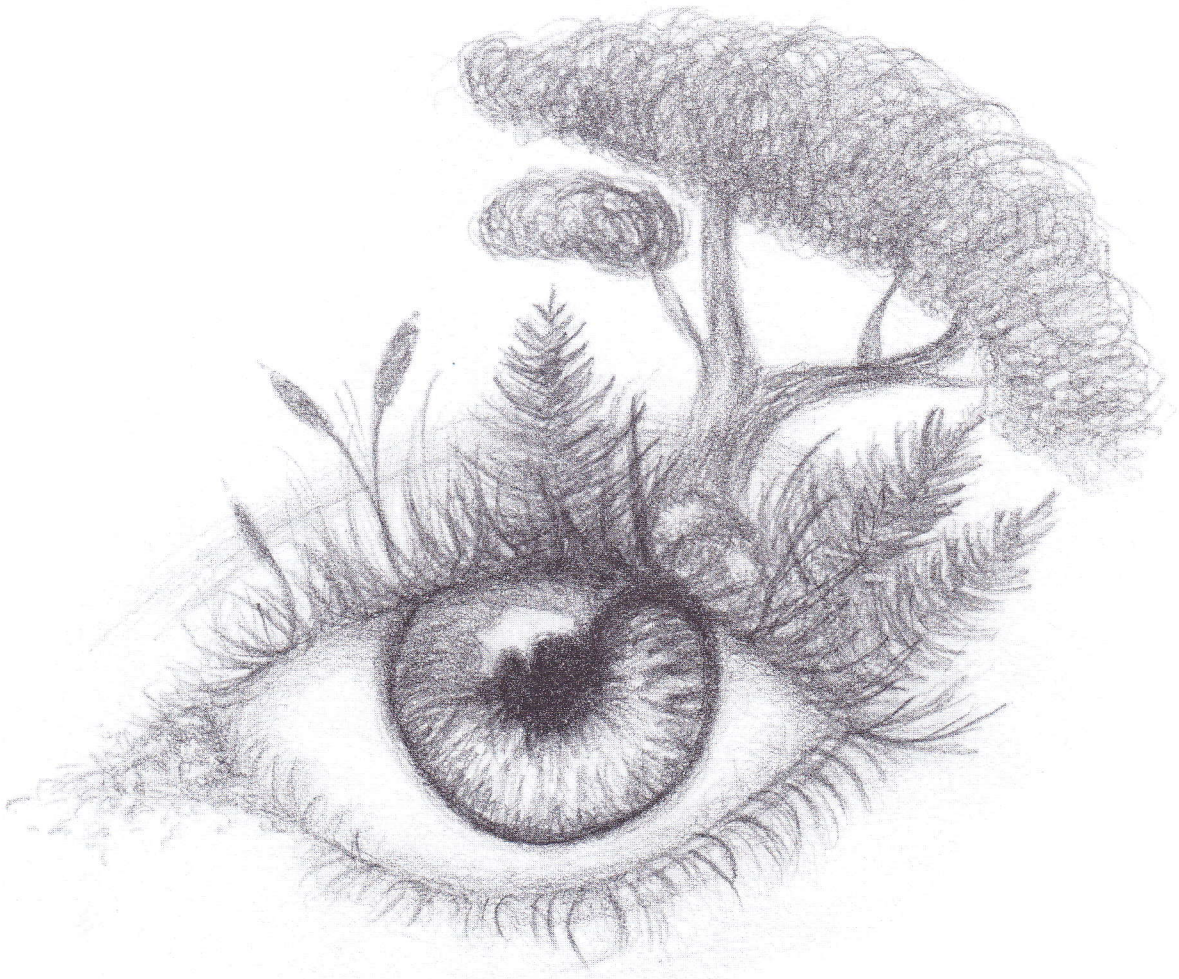

Učilnica 23 – Špiletič Latin

Teden bo kot nalašč za pisanje esejev. Dobro postavljena teza na koncu uvoda ti bo vlila moči in energije, da boš z lahkoto tvoril TRU-je, prav tako pa boš napisal edinstven zaključek, ki ti bo zagotovil odlično oceno.

Mešane učilnice – Prhavc

Neprespane noči, ki ti jih povzroča naporno učenje, bodo vplivale na tvoje razpoloženje. Pazi, postajaš vedno bolj zagrenjen in klošarski! Postoj za trenutek. Privošči si skodelico čaja, meditiraj v cvetočem parku ali se sprosti ob tajčiju.

Učilnica 44 – Košič

Pazi, da se trenutek nepozornosti ne prelevi v katastrofo! V življenju je kot v kemijskem laboratoriju: če mu ne posvečaš dovolj pozornosti, hitro kaj zagori ali poči. A ne skrbi, atomi so se poravnali v znamenju protona in teden bo pozitivno nabit, zato ga maksimalno izkoristi.

Učilnica 54 – Babič

Tvoje možganske celice bodo delale s polno paro, zato bodo zdržale le do prvega testa. V času ekskurzij večkrat odpade kakšna šolska ura – glavo pokonci, prosti čas lahko preživiš v biološkem kotičku in se podružiš z gekonom ali »zaplavaš« z ribicami.

Mešane učilnice – Petrin

Dobil boš nenaden navdih za ruščino in rusko kulturo, zato naj te nikar ne peče vest; raje si privošči nekaj požirkov vodke in se posladkaj s slastno rusko palačinko. Ta teden je odličen, da se prijaviš na tečaj ruskega jezika.

Učilnica 33 – Lebar Bajec

Ti je nekdo všeč, pa ne veš, kako pritegniti njegovo pozornost? Imam pravo rešitev zate! Zrecitiraj mu enega izmed Shakespearjevih sonetov ali pa mu preberi odlomek iz romantične komedije An Ideal Husband! Vsakdo v življenju potrebuje malo takšne ljubezni, kot jo imata Lord Goring in Mabel.

Učilnica 48 – Belina

Luna ti bo naklonjena, zvezde pa se bodo tudi poravnale tebi v korist, a pazi, v hladnejših jesenskih dneh ti lahko pade odpornost, zato si privošči skodelico čaja in kakšen piškot.

Ledina praznuje 150 let!

Gimnazija Ledina je stara 150 let, a je videti frdamano dobro, saj je bila zadnjih nekaj let deležna vrste plastičnih operacij. Pa naj še kdo reče, da to ne deluje! Preveri, kako dobro poznaš svojo šolo. Prvih pet dijakov s pravilnimi odgovori pribori svojemu razredu točke za naj razred. Rešitve oddajte v knjižnici.

Katerega leta je bila zgrajena naša šola?

A 1867 B 1857
C 1860 Č 1877

Kdo je bil prvi slovenski smučar in hkrati ledinec, ki je osvojil mali kristalni globus?

A Tina Maze B Rok Petrovič
C Bojan Križaj Č Jure Košir

Komu/čemu sta bila včasih namenjena dva vhoda na Ledino?

A vhod – izhod B dijaki – profesorji
C fantje – dekleta Č ravnatelj – ostali

Koliko let je Roman Vogrinc ravnatelj Gimnazije Ledina?

A 21 let B 10 let
C 8 let Č 14 let

Kakšno fasado ima Ledina?

A klasično antično
B tempeljsko pročelje
C konveksno – konkavno
Č obdano z rustiko

Po kateri nekdanji ledinki se imenuje društvo, ki podeljuje naziv kulturni ambasador Gimnazije Ledina?

A Neži Maurer
B Vlasti Luštek
C Katji Perat
Č Anici Černejevi

Pri katerem predmetu je bilo v šolskem letu 2014/15 največ popravnih izpitov?

A matematiki B fiziki
C biologiji Č slovenščini

Kolikšna je vsota let profesorjev v geografsko -zgodovinskem kabinetu?

A 210 B 180
C 256 Č 293

Koliko vhodnih vrat, zaprtih in odprtih, ima Ledina?

A 2 B 3
C 4 Č 5

Ina Stojanović

IZJAVE

Miške za računalnik ni. Profesor: A kdo misli, da je maček, pa je pomotoma odnesel miško?

***

Pri matematiki.
Prof.: Kdo je pri vajah na vrsti?
Dijak: Nik, realno si ti!
Prof.: Kdo je pa kompleksno?

***

Prof.: Lan, obrni se naprej! Sedi pokonci, saj nisi nevretenčar!

***

Prof.: Kje je Smole?
Razred: Spi!
Prof.: Kaj bo pa naslednjo uro?
Razred: Spal!

***

Pavliha: Za koliko si znal?
Dijak: Ne vem.
Pavliha: Odgovor je pravilen, sedi.

***

Ura slovenščine v naravoslovnem razredu.
Profesorica: Kam so se še zatekali v romantiki?
Razred: V gostilno, na kozarec.
Profesorica: Kje se je pa rodil Prešeren?
Razred: V gostilni.

***

Profesorica: Who is your famous singer?

***

Pri filozofiji.
Profesor: Kako veš, da je Zemlja okrogla?
Dijak: Hodu sm, pa sm okrog pršu.

***

Pri matematiki je na vrsti kombinatorika.
Profesorica bere nalogo: Koliko različnih začetnih peterk lahko sestavi trener 12-članske ekipe?
Razred: <vse tiho>
Profesorica: Kaj slišimo v ozadju te naloge?
Dijak: Navijače.

***

Maturanta pred ustnim za matematiko:
– Sm vidu Cotmana, je bil neki slabe volje.
– Ja, sam je šu pol jest.

***

Levstek (različne priložnosti): Matematika je vsa po tem srbskem sistemu: piši kao što govoriš.

Sej nismo na posebnih potrebah.

Izračunajmo ta sočni računček!

Nihče več ne pozna priležnih stranic. Pa to ne bi rabla fantom razlagat, da zraven njih ležijo.

Tole nalogico so pa znali tisti z močnim značajem.

VUGI 2016
VUGI ZA ŠPORT

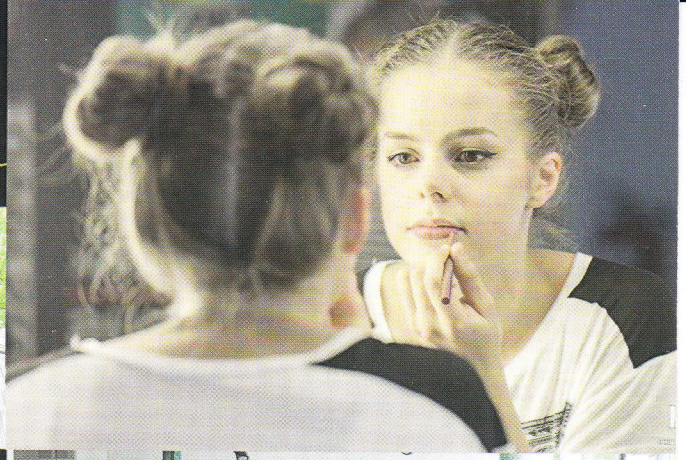
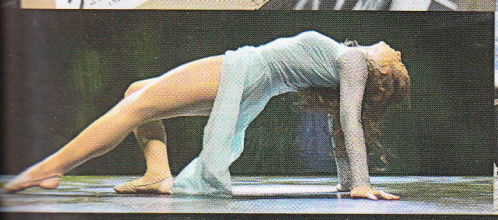
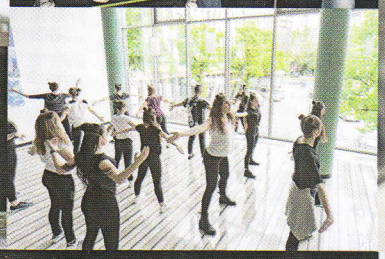
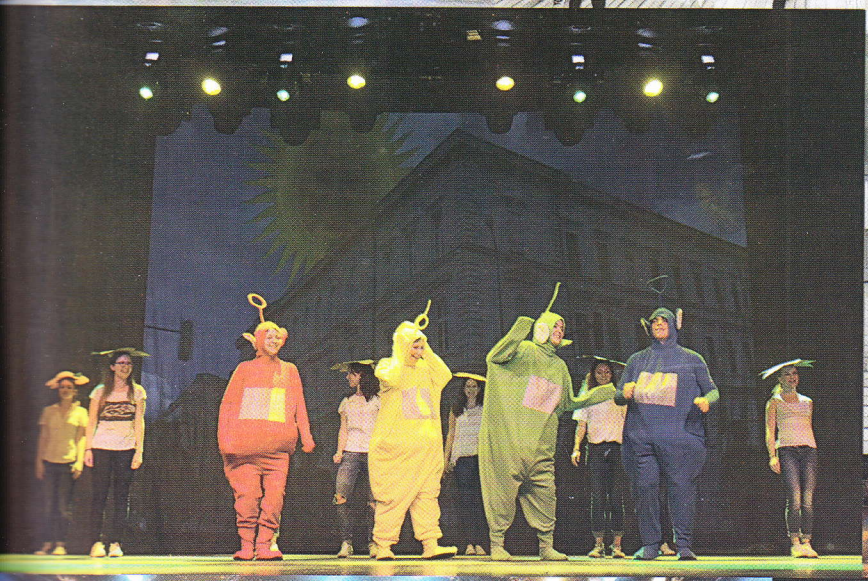

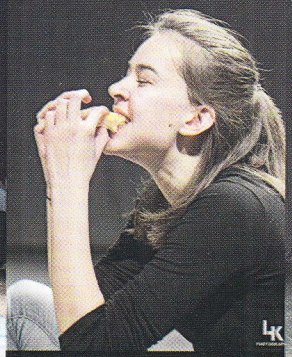
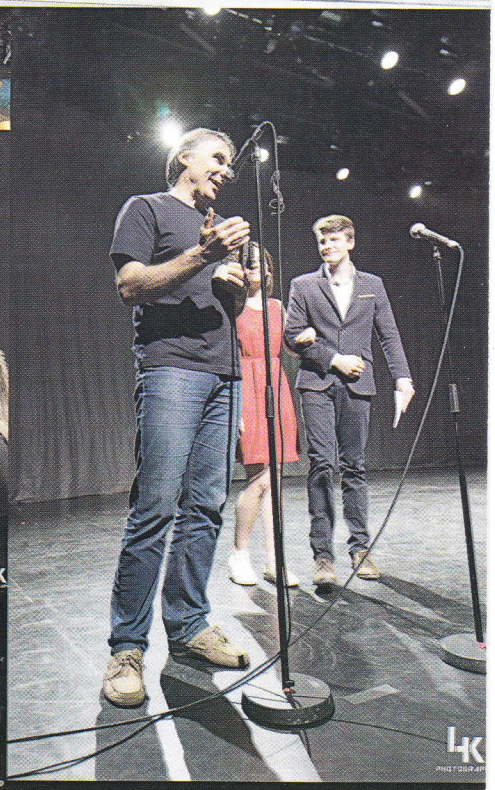

MEDIA
PETKOVŠEK
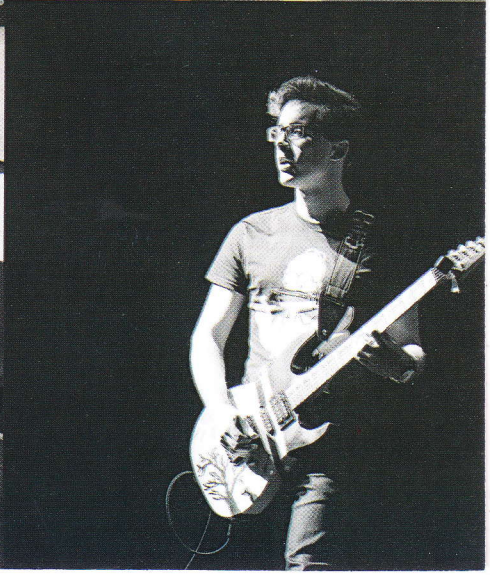

OKTOBER 2016